

Διευθυντής και εκδότης **ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ**, Όδου Μαυρομιχάλη 16.

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου εἰσερχόμεθα εἰς νέαν περίοδον προόδου καὶ βελτιώσεως τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, ὅπερ ὡς ἐμφαίνεται, περιέχει ἤδη πολλὰς νέας ὠφελίμους καινοτομίας ὑφ' ὧν τὰς ἐπέψεις καὶ δὴ καλλιτεχνικὰς, ἐπιστημονικὰς καὶ φιλοσοφικὰς, ἀνευ αὐξήσεως τῆς ὑφισταμένης συνδρομῆς. Ἐλπίζομεν δέ, ὅτι πάντες οἱ συνδρομηταὶ μας θὰ εὐχαριστηθῶσι διὰ τὰς νέας μας ταύτας θυσίας καὶ θὰ ἐξακολουθῶσιν ὡς καὶ πρότερον παρέχοντες ἡμῖν τὴν ἐκθυμὸν αὐτῶν συνδρομῆν καὶ ὑποστήριξιν.

Ἡ δὲ παρὸν φύλλον ἀποσταλήσεται καὶ πρὸς πολλοὺς ἄλλους μὴ συνδρομητὰς μας, οἵτινες δύνανται, ἂν εὐαρεστῶνται, νὰ κρατήσωσιν αὐτό. Τοιοῦτοτρόπως θεωρηθήσονται συνδρομηταὶ μας καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐπομένων φύλλων. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ δεκαετής προγενεστέρα περίοδος εἶναι ἀρκετὸν ἐχέγγυον τῆς χρησιμότητος τοῦ ἔργου μας καὶ ὅτι πολλοὶ ἄλλοι θὰ μᾶς τιμήσωσι διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΜΙΑ ΝΕΑ

ΘΕΩΡΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— **Τ**ί ἐστὶ κόσμος ; τί ἐστὶ φύσις ;
— Μία ἀπλουστάτη συναρμοσμένη δύο ἀπλουστάτων στοιχείων.

Ἡ τόσον καταπληκτικὴ καὶ θαυμασιὰ ποικιλία τῶν ὄντων καὶ πραγμάτων, ὄρατῶν καὶ ἀόρατων δυνάμεων, ἐγχρώμων καὶ λεπτειπιλέπτων ἀντικειμένων, ἐνοργάνων καὶ ἀνοργάνων, μικρῶν τε καὶ μεγάλων ζώων, κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων ὑλῶν, ἐγκοσμίων, ἀτμοσφαιρικῶν, αἰθερίων καὶ οὐρανίων σωμάτων κτλ. καὶ τέλος τοῦ σύμπαντος ὅλου ἀναρίθμητος ποικιλία, ἥτις καταπλήσσει τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἥτις βασανίζει τοὺς διερευνητὰς, οὐδὲν ἄλλο εἶναι οὐσιαστικῶς καθ' ἡμᾶς ἢ μία ἀπλουστάτη σύζευξις δύο ἀπλουστάτων στοιχείων.

Αἱ ποικίλαι μορφαὶ καὶ ὁ ἀναρίθμητος τῶν στοιχείων τούτων συνδυασμὸς, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν χημικὴν σύστασιν καὶ ἀνάλυσιν τῶν σωμάτων καθορίζει τὸ σύμπαν. Ἡ δὲ ταχύτης τῆς κινήσεως καὶ σύμπηξις τῶν στοιχείων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀπὸ τοῦ ἀπολύτως στασίμου μέχρι τοῦ ἀλλοτριωδῶς κινουμένου, διακρίνουσι τὰ εἶδη τῶν ἀτόμων καὶ σωμάτων.

Ἄλλ' ἀπολύτως ἀκίνητον καὶ ὠρισμένως κινούμενον σῶμα δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει, ὡς ἐπίσης ἀπολύτως ἀραιὸν καὶ ἀκριβῶς συμπαγὲς σῶμα· ἐνταῦθα δὲ ἐγκεῖται τὸ μὴ ἔχον ἀρχὴν καὶ τέλος ἐν τῇ φύσει, διότι αὐτὴ φαίνεται ὅλως ἀναρχος καὶ ἀτελεύτητος. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἀπεριορίστως ἔχουσι.

Δύο λοιπὸν ἀπλᾶ στοιχεῖα, συνδυάζομενα φυσικῶς μετὰ τῆς ταχύτητος καὶ ἐκκεντρικότητος, ἀποτελοῦσι τὴν ποικιλίαν τῶν σωμάτων, ἐνοργάνων καὶ μὴ. Εἰσέτι δὲ δὲν δυνάμεθα, ἐλλείψει ἐπαρ-

κῶν ἐτι μέσων καὶ γνώσεων, νὰ καθορίσωμεν ἀκριβῶς καὶ ὀρισμένως τὰς ιδιότητες τῶν στοιχείων τούτων, οὐχ ἤττον ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν σωμάτων εὐκόλως ἐννοοῦμεν, ὅτι ταῦτα εἰσὶ δύο καὶ ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν ἀρκοῦσιν. Ἡ δὲ παραγωγή καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς ἀποδεικνύουσι ταῦτα: ἡ μὲν, ὅτι οὐδὲν μεταχειρίζεται πρὸς παραγωγήν ἐνοργάνων ὄντων, ὁ δὲ ἐπίσης ὅτι οὐδὲν ἀπαιτεῖ πρὸς ἀποσύνθεσιν τοῦ ὕδατος καὶ τῶν μετάλλων ἢ πρὸς σχηματισμὸν τῶν ποικίλων ἀνοργάνων σωμάτων.

Ἀλλὰ τέλος πάντων τί μεσολαβεῖ πρὸς ἐμφάνισιν ὄντων ἐν τῇ γῆ, μὴ πρότερον ὑπαρχόντων καὶ σύμπληξιν ἢ ἀποσύνθεσιν σωμάτων; Τί οὐσίας καὶ ὕλης μεταχειρίζεται ἡ παραγωγή αὐτῆ καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς; Ἡ φύσις καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὄρατὰ καὶ ἀόρατα σώματα διασαφηνίζουσι ἡμῖν ἐπαρκῶς τοῦτο καὶ δὲν χρῆζει μεγάλης σοφίας πρὸς κατανόησιν τοῦ πράγματος. Διὰ τῆς χημικῆς ἀποσύνθεσεως τῶν σωμάτων καὶ τῆς ἀπλοποιήσεως τῶν διαφόρων συστατικῶν τῶν, μέχρι τῶν καθωρισμένων ἀπλῶν σωμάτων φθάνομεν βαθμῶδ' εἰς τὰ ἔσχατα μέρη ἢ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις λαμβάνει πρὸς σχηματισμὸν τῶν ποικίλων ὄντων, δίδουσα αὐτοῖς τὴν σχετικὴν ταχύτητα καὶ παγίωσιν. Ἄν ἀναλύσωμεν σῶμά τι, εὐρίσκομεν ὡς βᾶσιν τὸ αἷμα, ἂν ἀναλύσωμεν τὸ αἷμα, εὐρίσκομεν τὸ γάλα καὶ ἂν ἀναλύσωμεν τὸ γάλα, εὐρίσκομεν τὸ ὕδωρ. Καὶ πάλιν δέ, ἂν ἀναλύσωμεν τὸ ὕδωρ, θὰ εὐρωμεν τὸ ὀξυγόνον καὶ ὑδρογόνον. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα, ἂν κατορθωθῇ ν' ἀναλύσωμεν, θὰ εὐρωμεν βεβαίως κατωτέρας βαθμίδας. Ἄλλ' ἄς σταματήσωμεν ἕως ἐδῶ. Τί δ' ἐξάγεται ἐκ πάντων τούτων; Ὅτι ἄλλα εἶναι τὰ πρῶτα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἡ φύσις πρὸς σχηματισμὸν τῶν σωμάτων γνωρίζομεν δέ, ὅτι ταῦτα παρήχθησαν ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ οὐχὶ ἐξ οὐσίας τινός, καὶ ὅτι πάντα τὰ πρῶτα στοιχεῖα πτητικὰ καὶ ἀόρατα εἰσὶν.

Ἐξηγουμένα πρακτικώτερον.

Δύο εἰσὶν αἱ ὑψιστάμεναι δυνάμεις, ἡ ταχύτης καὶ ἡ πυκνότης (συγκεντρωτικὴ δύναμις), ἢν πάντα τὰ σώματα ἔλαβον κατὰ τὴν δημιουργίαν τῶν, αὐταὶ συνδυαζόμεναι μετὰ τῶν δύο στοιχείων τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους ἀποτελοῦσι τὰ σώματα. Λάβετε ἐν δένδρον καὶ ἐν πτηνόν. Εἰς ταῦτα ὄρισθη, ἐν παραδείγματι, διὰ μὲν τὸ δένδρον ταχύτης 5 βαθμῶν διὰ δὲ τὸ πτηνόν 32. Τὴν ταχύτητα

ταύτην ἢ κίνησιν, ἢν φυσικῶς ὁ δημιουργὸς ἔδωκεν εἰς τὰ πλάσματά του φαινομενικῶς, ὡς ἰδίαν αὐτοσυντηρητικὴν δύναμιν, ἐκαλέσαμεν ἀσφαλῆστερον ζῶν. Λοιπὸν ἡ ζωικὴ κίνησις τοῦ μὲν δένδρου εἶναι 5, ὡς εἶπομεν, τοῦ δὲ πτηνοῦ 32. Τώρα συνδυαζόμεναι ἡ ζῶη μετὰ τῶν δύο στοιχείων, τὴν οὐσίαν καθ' ἡμᾶς καλουμένην, ἀποτελεῖται τὸ δένδρον καὶ τὸ πτηνόν. Ὡστε δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὁ δημιουργὸς νὰ προστρέξῃ εἰς πολλὰς οὐσίας, διὰ νὰ σχηματισθῇ τὸ δένδρον, τὸ πτηνόν, τὸν ἵππον, τὸν λίθον, τὸ ὕδωρ τὸν ἀδάμαντα κτλ. Δύο ἤρκουν ἤτοι τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος καὶ διὰ τούτων ἀπετελέσθη τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει.

Ἡ ἐπιστήμη μέχρι τοῦδε δὲν κατῴρθωσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ μυστήρια τῆς συναρμολογίας τῶν στοιχείων τούτων, οὐχ ἤττον βαθμῶδ' ἐλπίζομεν, θὰ κατορθωθῇ νὰ καθορισθῇ ὁ βαθμὸς τῆς ἀπαιτουμένης κινήσεως πρὸς σύστασιν τῶν σωμάτων.

Ἐρχόμεθα κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος. Τὸ φῶς εἶναι κίνησις, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀπλοῦν στοιχεῖον, εἶναι πηγὴ στοιχείων. Τὸ φῶς ἔχει ἠλεκτρικὴν ιδιότητα, ἀλλ' ἡ ιδιότης αὐτῆ δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς σαφῶς γνωστὴ. Γνωρίζομεν δέ, ὅτι τὸ φῶς ἐπενεργοῦν διὰ τῆς κινήσεως ἐπὶ τοῦ σκότους θερμαίνει αὐτό, τὸ ζωογονεῖ καὶ τὸ μεταβάλλει συναναμιγνύμενον εἰς λεπτεπίλεπτα αὐτοκινούμενα σώματα καὶ διὰ τῆς κεντροφεροῦς δυνάμεως εἰς ἐτι μεγαλύτερα καὶ τὰ μεγαλύτερα εἰς ὀγκωδέστερα, καὶ ἰδοὺ ἡ ὕλη ἀναφαίνεται ἐκ τῆς ἐπενεργείας τοῦ φωτός ἐπὶ τοῦ σκότους. Γνωρίζομεν δὲ ἤδη, ὅτι τὸ φῶς φέρει θερμότητα. Ἡ θερμότης ἐπομένως γεννᾷ κίνησιν, ἀνεμον, ποικιλίαν ταχύτητος καὶ ποικιλίαν σωμάτων. Αὐτὸ τὸ βλέπομεν, τὸ γνωρίζομεν, τὸ ἐννοοῦμεν, ἀλλὰ τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος πόθεν παράγονται καὶ ποῖα τὰ συστατικά τῶν; φέρουσι ἐν ἑαυτοῖς τὰ σπέρματα, τῶν ἐκ τῆς ἐνώσεως καὶ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀναφαινομένων σωμάτων; Οὐχί, φέρουσι μόνον τὴν δύναμιν καὶ τὴν πρωτογενῆ ὕλην, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἢ ἡ διττὴ, ὡς προείπομεν, διὰ νὰ γεννηθῇ ὅ,τι μᾶς περιβάλλει. Πλειοτέρων στοιχείων δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην, ἀφοῦ ταῖς εἶναι δυνατόν διὰ τῆς διαφορᾶς τῆς κινήσεως καὶ τῆς πυκνώσεως νὰ σχηματίζωσι ποικιλίαν ἀπειρον σωμάτων ἐνοργάνων καὶ ἀνοργάνων.

Ἀνεκαλύφθη ἔσχατως, ὅτι ὀρισμένη

ΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟΥ ΑΕΡΟΣ (*)

Ὅταν τις προτίθεται νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων, ὅπως ἀνεύρη τὴν καταγωγὴν αὐτῶν, ὀφείλει ν' ἀναδράμῃ εἰς ἀρχαίας καὶ παλαιὰς συγγραφὰς καὶ παραδόσεις, ἵνα ἐξ αὐτῶν πορισθῇ εἰ δυνατόν, ὅ,τι ἂν χρήσιμον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὅμως, ὅσον καὶ ἂν ἀνέλθῃ τις τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τῶν αἰώνων δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀνεύρη ὀρισμένα καὶ σαφῆ πράγματα περὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ μάλιστα ὡς ἐννοεῖ αὐτὸν ἡ σήμερον ἐπιστήμη. Διότι οἱ τότε οὔτε ἠλεκτρικὰς μηχαν-

Ζεὺς ὁ τερπικέραυτος.

νὰς εἶχον, οὔτε λουγδωνικὰς λαγύνους, οὔτε ἐγίγνωσκον τοὺς καλοὺς καὶ κακοὺς ἀγωγούς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, οὔτε μέσα καὶ γνώσεις ἐκέκτηντο ὡς οἱ νῦν, ἵνα δι' αὐτῶν ἀποδείξωσιν ὅτι αἱ ἀστραπαὶ, αἱ κεραυνοὶ, αἱ βρόνται, αἱ θύελλαι καὶ οἱ τρυφῶνές εἰσι συνέπεια τῆς ὑπὸ τῶν νεωτέρων προχείρως κληθείσης ἠλεκτρικῆς δυνάμεως. Ἐν τούτοις ἐν τῷ Πανθέῳ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας δύναται τις

ταχύτης τοῦ ἠλεκτρισμοῦ παράγει τὴν δόνησιν τοῦ αἰθέρος, μεγαλύτερα τὴν θερμότητα, ἐτι μεγαλύτερα τὸ φῶς καὶ ἐτι μεγαλύτερα τὴν διάνοιαν. Καὶ μίπως δὲν γνωρίζομεν, ὅτι ὀρισμένη θερμότης παράγει πῦρ, ἐτι μεγαλύτερα ὀρισμένη τὸν ἀνθρακὰ καὶ ἐτι μᾶλλον μεγαλύτερα μαθηματικῶς πάντοτε ὀρισμένη τὸν ἀδάμαντα;

Ἐτερον. Ὄρισμένον ψῦχος μεταβάλλει τὸ θερμὸν ὕδωρ εἰς ψυχρὸν, ἐτι μεγαλύτερον ψῦχος μεταβάλλει αὐτὸ εἰς πάγον καὶ ἐπὶ πλέον εἰς κρύσταλλον. Οἱ ἄνθρωποι δὲ ὡς καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ αἰσθονται καὶ μεγαλύνονται διὰ τοῦ φωτός καὶ τοῦ ὕδατος (τροφῶν).

Τί ἐξάγεται ἐκ τούτου; Ὅτι τὰ πάντα συναρμολογία ἐστὶ τῆς κινήσεως καὶ τῆς πυκνότητος, μετὰ τῆς θερμότητος καὶ τοῦ σκότους. Ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν ὕλην.

Ἦν μόνη οὐδαμῶς προὔπῃρχεν. Ἡ ἀπότομος ἐφοδος τοῦ πρωτογενοῦ φωτός ἐπὶ τοῦ σκότους, —διότι ὡς γνωστόν, τὸ ἀπειρον χάος σκότος ἐστίν,—καὶ ἡ ἐπίδρασις αἰφνιδίως τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐπέδρασε φυσικῶς καὶ ἐθερμάνεν ἀνίσως, οὕτως ὥστε ἡ ποικιλία τῶν βαθμῶν τῆς θερμότητος νὰ σχηματισθῇ σφαιρικὰ σώματα καὶ τοπικὰς θερμοκρασίας, ἐξ οἷ οἱ ἀνεμοὶ, τὰ ὕδατα, αἱ πυρκαϊαὶ καὶ οἱ κατακλυσμοί, οἱ συμπαιγεῖς ὄγκοι καὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ χθαμαλὰ μέρη, αἱ βαλτώδεις ἀναθυμιάσεις, ἐξ οἷ καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα, ὧν συνέπεια εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Πάντα ταῦτα λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀποκνήματα τῆς συναρμολογίας—κατὰ πανσοφίαν προδιαγεγραμμένην—τοῦ φωτός ἐπὶ τοῦ σκότους, τῆς κινήσεως καὶ θερμότητος ἐπὶ τοῦ χάους καὶ ἐρέθους.

—Ἀφοῦ λοιπὸν κατὰ παράδοξον συναρμολογίαν τῆς κινήσεως τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους ἐσχηματίσθησαν πάντα ταῦτα καὶ φυσικῶς ἐξακολουθοῦν ὑψιστάμενα, ἐφ' ὅσον τὸ φῶς ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ σκότους, τί ἄλλο ἀπηρεῖτο πρὸς σχηματισμὸν τοῦ κόσμου μας καὶ τῆς φύσεως ταύτης;

—Οὐδὲν, μόνη ἡ συναρμολογία τῶν ἀπλουστάτων πρωτογενῶν στοιχείων.

Τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος ἀρχαίως ἐδόξασθησαν, ὡς πρωτογενεῖς δυνάμεις.

Φ. Πρίντζης.

(*) Ἐκ τῆς «Τηλεγραφίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων» τοῦ κ. Κ. Μαρουδῆ, ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ταχ. καὶ Τηλεγράφων.

πολλά τὰ αναγόμενα εἰς τὰ ἀτμοσφαιρικά φαινόμενα ν' ἀνεύρη· διότι μεταξύ τῶν ὑλικῶν, τῶν ἀποτελούντων αὐτήν, μέγα μέρος παρελήφθη ἔτι ὑπὸ τύπον μύθου ἢ ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ συμβολισμοῦ ἢ ὑπὸ ἀλληγορικὴν ἔννοιαν ἐκ τῆς φυσικῆς ἱστορίας, οἷον : ἐκ τῆς ἀστρονομίας, ἐκ τῆς μετεωρολογίας, ἐκ τῆς φυσικῆς, ἐκ τῆς χημείας, ἐκ τῆς βοτανικῆς κτλ. ὡς τοῦτο καθίσταται πλέν ἀρίθμητον εἰς πάντα γινώσκοντα νὰ ἐξετόζη τὴν μυθολογίαν ὑπὸ σοβαρὰν καὶ σπουδαίαν ἐποψίν, εἰς πάντα θέλοντα νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν ἀληθειῶν, αἰτινες ἐγκρύπτονται ἐν αὐτῇ, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα αὐτήν. ἐπιπολαίως καὶ χάριν τέρψεως καὶ ἀναψυχῆς. Ἡ μυθολογία, λέγει ὁ φιλόσοφος Μητρόδωρος, παρίσθησιν ὡς θεῖα συμβέβηκότα, τοῦς διαφόρους συνδυασμοὺς τῶν στοιχείων ἐν τῷ κόσμῳ τῆς φύσεως. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς μεταφυσικοῖς αὐτοῦ προστίθῃσι τὰ ἐπόμενα :

«Παραδέδοται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ παλαιῶν, ἐν μύθου σχήματι καταλειμμένα τοῖς ὑστερον, ὅτι θεοί τε εἰσὶν οὗτοι, καὶ περιέχει τὸ θεῖον τὴν ὅλην φύσιν. Τὰ δὲ λοιπὰ μυθικῶς ἤδη προσήχθη πρὸς τὴν περὶ τῶν πολλῶν καὶ πρὸς τὴν εἰς τοὺς νόμους καὶ τὸ συμφέρον χρῆσιν. Ἀνθρώποι δὲ εἰς τὰ γὰρ τοῦτους, καὶ τῶν ἄλλων ζῶων ὁμοίους εἰσὶ λέγουσι καὶ τοῦτοις ἕτερα ἀκόλουθα καὶ παραπλήσια τοῖς εἰρημένοις ὧν εἴ τις χωρίσας αὐτὸ λάβοι μόνον τὸ πρῶτον, ὅτι θεοὺς ὦντο τὰς πρώτας οὐσίας εἶναι, θεῖως ἂν εἰρησθαι νομίσει, καὶ κατὰ τὸ εἶκος πολλάκις εὐρημένης εἰς τὸ δυνατόν ἐκάστης καὶ τέχνης καὶ φιλοσοφίας, καὶ πάλιν φθειρομένων, καὶ ταύτας τὰς δόξας ἐκείνων οἷον λείψανα περισσεῶσθαι μέχρι τοῦ νῦν. Ἡ μὲν οὖν πατριος δόξα καὶ ἡ παρὰ τῶν πρώτων, ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῖν φανερά μόνον».

Καὶ ἀληθῶς αἱ παρὰ τοῦ Ἡσιόδου ἀναφερόμεναι θεότητες συμβολίζουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς μεγάλας τῆς φύσεως δυνάμεις καὶ τὰ κυριώτατα αὐτῆς φαινόμενα, ὡς ἐξάγεται μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων στίχων :

γείνατο δ' αὖ Κικλώπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
βρόντην τε Στερόπην καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον,
οἱ Ζηνὶ βροντῆν ἔβουσαν τεύξαν τε κεραυνόν.

Ὅντως ὁ Βρόντης δηλοῖ τὸν γδοῦπον τῆς βροντῆς, ὁ Στερόπης τὴν ἀστραπήν, καὶ ὁ

Ἄργης τὴν ὑπόλευκον λάμψιν τῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων. Ὁ μῦθος δὲ, ὅτι ὁ Ἡφαίστος ὁ θεὸς τοῦ πυρός, κατασκεύαζε μετὰ τῶν Κικλώπων ἐν τοῖς ἠφαιστείοις τὸν κεραυνὸν ἐνέχει ἀλήθειαν μυθοποιηθεῖσαν. Καὶ τῷ ὄντι κατὰ τὰς γενομένας ἐσχάτως παρατηρήσεις ὑπὸ τοῦ κ. Palmiéri ἐν τῷ Βεζουβίῳ, παρὰγονται ἀστραπαί, βρονταὶ καὶ κεραυνοί, ὡς ἄκις συμβαίνει ἐκρηξίς.

Ἡ μάχη τῶν Γιγάντων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης ἐναντίον τοῦ Διός, εἶναι ἀλληγορικὴ ἔννοια ἀτμοσφαιρικῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων, ἢ ἐυκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ, ἐάν λάβῃ ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ Ζεὺς ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ θεὸς τῶν ὑπεράνω τοῦ ἀέρος στρωμάτων· ὅτι τὰ ὑψηλά ὄρη φαίνονται ὡς θέλοντα νὰ ἀνέλθωσιν ἕως ἐκεῖ καὶ ἐπὶ τῶν κορυφῶν αὐτῶν κατασκήπτει πολλάκις ὁ κεραυνός. Τὸν πόλεμον δὲ τοῦτον τῆς φύσεως ἐποητίκευσαν ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῶν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ οὕτω τὰ ὄρη τέκνα τῆς γῆς, ἐγένοντο Γίγαντες, οὓς ὁ θεὸς Ζεὺς τιμωρεῖ διὰ τὴν ἀσέβειαν τὴν αὐτῶν, θελόντων νὰ ὑψωθῶσι μέχρις αὐτοῦ. Ἡ διήγησις αὐτῆ περιέχει λοιπὸν φυσικὴν ἀλήθειαν ἐξ ἧς οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἀπεμακρύνοντο. Ἀλλὰ καὶ σήμερον τοιαύτη τις μάχη τῆς φύσεως διεξάγεται ἐνίοτε κατὰ τὰς φθινοπωρινὰς νύκτας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἧς αὐτόπτης ἐγενόμην κατὰ τὸ 1888, εἶχε δὲ ὡς κέντρον τὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης. Ἦτο μαγευτικὸν τὸ θέαμα, ἅμα δὲ καὶ φοβερόν. Ἐσπέραν τινὰ περὶ τὴν 8ην ὥραν ἤρξατο καταιγίς μετὰ βροχῆς, διηνεκῶς δὲ ἀστραπαὶ καὶ κεραυνοὶ ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης κατηύγαζον τὴν Λάρισσαν καὶ ὅλην τὴν μεγάλην ἔκτασιν τῆς πεδιάδος αὐτῆς. Ἡ πόλις καὶ τὰ περίεξ κυριολεκτικῶς ἐφαίνοντο ὡς εἰ ἐκαίοντο, αἱ δὲ ἀστραπαὶ καὶ αἱ κεραυνοὶ μετὰ τῶν βροντῶν, ἀσυνήθεις ὅλως εἰς ἐμέ, ὡς ἐκ τῆς ἐντάσεως αὐτῶν, μοὶ ἐνέπνεον ἀληθῶς αἰσθημὰ τι ὅλως ἴδιον. Μυριάδες δὲ κεραυνοὶ καταβᾶται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκπάγλου ἐκείνου θεάματος κατασκήπτοντες ἐν τῇ πόλει καὶ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν μινωρέδων τῶν Ὀθωμανικῶν τεμενῶν, ἕτεροι δὲ ἀνίσχοντες, ὡς εἰ ἐσφενδονίζοντο ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν, μοὶ διήγειρον τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ πᾶν κατεστρέφετο περὶ ἐμέ· καὶ ὅμως οὐδὲν ἀπευκταῖον συνέβη. Τὴν πρώτῃν εἶχον οὐρανὸν ἀνέφελον· ὁ ἥλιος ἀνέτειλε μεγαλοπρεπῶς καὶ ἡ φύσις ἐπανάλαβε τὴν γαλήνην αὐτῆς, ὡς εἰ ἐώρταζε τὰ ἐπινίκεια ὁ Ζεὺς τοῦ Ὀλύμπου.

Ὁ Τυφωεύς, ὁ τελευταῖος καὶ ὁ φοβερώτερος υἱὸς τῆς Γῆς ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἥρας ὁ κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός διότι καὶ οὗτος

ἐπανεστάτησε κατ' αὐτοῦ, παρίσθησιν τὴν βιαιότητα τῶν ἀνέμων· εἶναι ὁ πατὴρ τῶν θυελλῶν, τῶν καταιγίδων, τῶν τυφῶνων, τῶν τόσον καταστρεπτικῶν ὅταν ἐνοκῆπτωσιν. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ Τυφωεύς καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ συμβολίζουσι βίαια ἀτμοσφαιρικά φαινόμενα, ἀντιτασσόμενα εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ταῦτα ὡς κακοποιά, ὁ Ζεὺς ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ θεοῦ τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ καλοῦ, διασκορπίζει καὶ ἐξαφανίζει πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς ἡουχίας καὶ τῆς ὁμαλῆς καταστάσεως· διότι αὐτὸς καὶ μόνος ὡς πανίσχυρος, ἔχει τὴν δύναμιν, ἵνα πρᾶξῃ τὰ ἐπιφοδὰ στοιχεῖα καὶ κατευνάξῃ τὰς θυελλὰς κατὰ τὴν συμβολικὴν μυθολογίαν ἡμῶν.

Ἐθεωρεῖτο δὲ ὁ Ζεὺς ὡς τῆς φύσεως ἀρχηγός, ὡς παντοδύναμος καὶ παντοκράτωρ θεός. Κατὰ συνέπειαν ἦτο κύριος τῆς ἀστραπῆς, τοῦ κεραυνοῦ, τῶν νεφῶν, καὶ ἐκαλεῖτο ἀστραπαῖος Ζεὺς, κεραυνίος, κελαινεφής, τερπικέραυνος, ἀρχικέραυνος, βρονταῖος, ἀστεροπητής, νεφεληγερέτης. Ἐχει δὲ ὡς ὑπουργὸν αὐτοῦ τὸν κεραυνὸν καὶ ἐπομένως αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχικέραυνος, κατὰ τὸν πρὸς τὸν Δία ὕμνον τοῦ φρεάντλου Κλεάνθους.

Συνελόντι δ' εἰπεῖν, ὁ Ζεὺς ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ ἐννοίᾳ εἶναι ὁ θεὸς τοῦ οὐρανοῦ, οὐτινος ἢ ἐνέργεια καταφαίνεται ἰδίᾳ διὰ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν παρεντεθέντων ἀνωτέρω ἐπιθέτων. Ὅθεν ὅταν βλέπωμεν τὸν Δία ἐπεμβαίνοντα καὶ διαδραματίζοντα πρόσωπόν τι ἐν τινι μύθῳ, δεόν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει, ὅτι ὁ μῦθος οὗτος ἐκφράζει πρωτίστως οὐρανίον τι φαινόμενον, σχέσιν ἔχον οὐ μόνον μεταξύ τῶν ἄλλων οὐρανίων φαινομένων, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἕτερα τῆς φύσεως φαινόμενα. Τέλος ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κεραυνοῦ παρίσταται ἐν τῷ ὑψίστῳ αὐτοῦ μεγαλειῶ. Εἰκονίζεται δὲ καθήμενος ἐπὶ θρόνου ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐξ ἐλέφαντος, κρατῶν εἰς μὲν τὴν δεξιὰν χεῖρα τὸν κεραυνόν, σημείον τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἐπὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν σκῆπτρον, ἔμβλημα τῆς διοικητικῆς καὶ βασιλικῆς ἰκανότητος αὐτοῦ· τίθεται δὲ ὑπὸ καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ αἶτος καὶ νέφη, ἐξ ὧν ἐξέρχονται αἱ ἀστραπαὶ καὶ οἱ κεραυνοί.

Ὡς παρατηροῦμεν, ἡ μυθολογία ἐγκρύπτει ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτῆς ἐπιστημονικοὺς θησαυρούς. Ἄλλ' ὅταν αὐτὴ ἐπαυσε κατανοομένη, τὰ φυσικὰ φαινόμενα μετεποiehθησαν εἰς θεοὺς καὶ οὕτως ἐπλάσθη ἡ μυθολογικὴ θρησκεία τῶν τε Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων. Πλὴν πάλιν Ἕλληνες φιλόσοφοι τολμήσαντες ἐπεχείρησαν νὰ ἐξηγήσωσιν ὅτι οἱ θεοὶ εἶναι φυσικὰ φαινόμενα. Ἄλλ' ὅσοι ἐτόλμησαν

ἀπροκαλύπτως νὰ εἰπωσὶ τὰς ἰδέας αὐτῶν ἐτιμωρήθησαν ἀπηνέστατα. Δι' ὃ ὁ Εὐρυπίδης, ὁ τραγωδοποιός, δὲν ἠθέλησε ν' ἀποκαλύψῃ, ὡς ἔλεγε, τὰς δοξασίας αὐτοῦ περὶ τῶν θεῶν, δεδοικῶς τὸν Ἄρειον Πάγον.

ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

«Ατιμία τις πρόσσι τῷ εαυτὸν διαφθεῖραντι, ὡς τὴν πόλιν ἀδικούντι».

Ἡθικ. Νικομάχεια.

Ἡ περὶ αὐτοκτονίας εἶναι λίαν περιέργη καὶ λίαν ἐνδιαφέροντα τοῖς βουλομένοις τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Αὕτη ὡς πάθημα ἀνθρώπινον πανταχοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό, εἶναι ἐξοδος τοῦ βίου βίαια μὲν καὶ παρὰ φύσιν, ἀλλ' ὀλίγον ἐνδιαφέρον παρέχουσα εἰς ἐξέτασιν τῶν κατ' αὐτήν· διότι αἱ εἰς Ἀθῆναι κατὰ βίας πανταχόθεν ὁμοία ἐστίν· Ὡς πρῶξις ὅμως ἠθικῆς, εἶναι πολυσήμαντος καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος οὐχὶ τόσον ἀτομικοῦ, ὅσον κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ. Διότι ὁ καθ' ἕναστος ἄνθρωπος καὶ ἐλευθερός εἶναι νὰ διαθέσῃ τὴν ζωὴν του καὶ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τοιοῦτον αὐτοπροαίρετον κακὸν δύναται· τοῦτο τοῦλάχιστον δύναται νὰ δυσχυρισθῇ, ἀδιάφορον ἂν πλανᾶται εἰς τὴν σκέψιν του.

Ἡ κοινωνία ὅμως καὶ ἡ πολιτεία δὲν δικαιούται νὰ σκέπτηται οὕτω, διότι περιλαμβάνει διαφόρων ψυχικῶν διαθέσεων καὶ διαφόρων χαρακτήρων άτομα, τὰ ὅποια ὀφείλει νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Τὸ ἄτομον δὲν φοβεῖται νὰ πάθῃ ἀπὸ τοὺς προτιθεμένους νὰ αὐτοκτονήσῃ· διότι οἱ τοιοῦτοι τρέπουσι τὴν ὀργὴν των κατὰ τῆς ἑαυτῶν ζωῆς μὴ εὐρίσκοντες ἢ μὴ θέλοντες νὰ κακοποιήσωσιν τὸν αἴτιον τῆς δυστυχίας των ἢ καὶ μὴ δυνάμενοι. Αἱ τελευταῖαι παραγγελίαι αὐτῶν δεικνύουσιν, ὅτι ἔχουσι μὲν παράπονα κατὰ τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ δὲν θέλουσι νὰ κακοποιήσωσιν ἄλλους. Ἴσως ἀπὸ εὐγένειαν δὲν τρέπουσι τὴν ὀργὴν των, δικαίαν ἢ ἀδικὸν ἀδιάφορον κατὰ τῆς κοινωνίας, ὡς οἱ λησταὶ καὶ οἱ κακοῦργοι ὅπερ ἠδύνατο καὶ αὐτοὶ νὰ πράξωσι, μετὰ τὴν σκληρὰν ἀπόφασίν των. Ὅστε εἶναι πολὺ εὐλογον νὰ μὴ ἀνησυχῇ τὸ ἄτομον, ἀκούον αὐτοκτονίας. Κινεῖται μὲν εἰς οἶκτον τὸ ἄτομον κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ τῆς παθῆματος, ἀλλὰ δὲν θεωρεῖται ἐκ τῆς πράξεως· διὸ καὶ ὀλίγον λόγον κάμνει περὶ τῶν αὐτοκτονιῶν. Οὕτω σκέπτεται τὸ ἄτομον· διότι νομίζει, ὅτι ἐκτός τῆς ἐξ οἴκτου συγκινήσεως, οὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ πάθῃ. Ἡ σκέψις του ὅμως δὲν εἶναι ὀρθή. Αἱ αὐτοκτονίαι

καί μάλιστα αἱ συχναί, ὡς κακῆ μοίρα συμβαίνουσι νῦν ἐν Ἑλλάδι, εἶναι τεκμήριον, ὅτι τὴν κοινωνίαν, ἐν ἣ συμβαίνουσιν, ὑποβάσκει νόσημα μολυσματικόν, φθείρον τὰς ψυχὰς δίχην πανώλους καὶ χολέρας καὶ ἐτι χείρον. Διότι αἱ περὶ τὸ σῶμα ἐπιδημῖαι καὶ προλαμβάνονται καὶ οἰοῦνται κορεννόμεναι παύονται τοῦ ὀλέθρου. Τὰ νοσήματα ὅμως τὰ καταλήγοντα εἰς αὐτοκτονίαν ψυχικὰ ὄντα ἔχουσι τὰς αἰτίας των εἰς τὰς συνθήκας τοῦ βίου, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δυσφύλακτα καὶ δυσπάλλακτα. Δὲν ἔχει λοιπὸν δίκαιον καὶ τὸ ἄτομον νὰ μὴ ἀνησυχῇ. Διὰ νὰ παύσῃ μαστίζον κοινωνίαν τινὰ τὸ μέγα κακὸν τῶν αὐτοκτονῶν, εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταβληθῶσιν αἱ συνθήκαι τοῦ βίου αὐτῆς. Ἄλλ' εἶναι εὐκόλος ἡ μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Τὸ ἄτομον ὑπὸ κακῆς συνθήκας τοῦ κοινωνικοῦ βίου βιοῦν ὁμοιάζει ἐπιβάτην πλοίου χειμαζομένου, ὅστις κινδυνεύει μὲν νὰ συγκαταποντισθῇ, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπενέγκῃ ἀλλοίωσιν εἰς τὰ συμβαίνοντα περὶ τὸ πλοῖον, ἀπρακτεῖ ἀναμένων τὴν σωτηρίαν του ἀπὸ τοῦ κυβερνήτου καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου. Εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρισκόμενον καὶ τὸ ἄτομον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὔτε νὰ κατανοῆσθαι δύναται τὸ βῆρος τῶν αὐτοκτονῶν, οὔτε κατανοῦν δύναται νὰ ἐπενέγκῃ βελτίωσιν εἰς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας. Εἶναι λοιπὸν συγγνωστή ἡ περὶ τῶν αὐτοκτονῶν ἀμερμησία αὐτοῦ. Ἡ ἀδιαφορία ὅμως, ἣν δεῖκνύουσιν οἱ παρ' ἡμῶν τοῦλάχιστον διεπόντες τὰς τύχας τοῦ λαοῦ καὶ οἱ δυνάμενοι νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ, εἶναι ἀσύγγνωστος.

Οἱ τοιοῦτοι, ἐὰν θέλωσι νὰ κατέχωσι τὰς θέσεις των ἐπαξίως καὶ νὰ ἀπολαύωσι δικαίως τῶν τιμῶν, ἃς ὁ λαὸς παρέχει εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἐκλεκτούς, ὀφείλουσι μεγίστην προσοχὴν εἰς τὰ τῆς αὐτοκτονίας ὀφείλουσι νὰ ἀναζητῶσι τὰ αἷτια τὰ νοσογόνα, νὰ κάμνωσι πολλὸν λόγον καὶ νὰ προβαίνωσιν εἰς πᾶν μέτρον, ὅπερ ἤθελε νομισθῇ πρόσφορον εἰς καταπολέμησιν οὐχὶ ἀπ' εὐθείας τῆς νόσου, ὅπερ ἀδύνατον, ἀφανοῦς οὐσης, ἀλλὰ τῶν αἰτίων αὐτῆς. Ὁ πόλεμος οὗτος εἶναι δυσχερέστατος καὶ χαλεπώτατος, ἀλλὰ καὶ ἀπραϊτήτος. Ὁ τοιοῦτος πόλεμος ὀφείλει νὰ ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ ὅλου τῶν κακῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα μαστίζουσι τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ὁ βίος καλεῖται κοιλάς τοῦ κλαυθμῶνος. Τὰ τοιαῦτα δὲ αἷτια εἶναι ἄπειρα τὸ πλῆθος καὶ πικρὰ τὰ τῆν φύσιν.

Ἄλλ' ὅσα καὶ ἂν εἶναι, δύναται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς κατηγορίας, εἰς τὰ ἀπειλοῦντα τὴν σωματικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ψυχολογικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν. Τούτων ἄλλα μὲν εἶναι ἐπιδεκτικὰ πολέμου, ἄλλα δὲ εἶναι ὅλως ἀπολέμητα ἀνθρωπίνῃ δυνάμει. Ἡ ἀνθρωπίνῃ ἐπίνοια καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ δυνάμει δύναται καὶ νὰ προλάβῃ καὶ νὰ καταπολεμήσῃ πολλὰ κακά, ἀλλὰ

δύναται νὰ ἐξουδετερώσῃ καὶ τὰ κακά τῶν θεομηριῶν καὶ τὰ ἐκ τῆς τύχης ἥμισα. Τίς δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ σεισμοῦ, τοὺς κεραυνούς, τὰς λαίλαπας καὶ τὰ ὅμοια; Οὐδεὶς; Ἴσως κἀν μηδενὸς κακοῦ τὴν πηγὴν δύναται νὰ στεριώσῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ δυνάμει ἐντελῶς διότι ὁ ἀνθρώπος κατὰ πάντα εἶναι ἀτελής ἐν σχέσει πρὸς τὰς χρεῖας του καὶ ἰδίως τὰς ψυχικὰς.

Ἐντελῶς δὲν δύναται· δύναται ὅμως νὰ περιορίσῃ τὰ κακά ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ εἶναι φορητὰ, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αὐτοκτονίαι δὲν θὰ συμβαίνωσιν, αἰτινες πάντοτε εἶναι συνέπειαι κακῶν ἀφορητῶν. Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον τῶν ὀφειλόντων νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν καὶ τῶν κοινωνιῶν· ὁ περιορισμὸς τῶν κακῶν δηλονότι καὶ ὄχι ἡ ἐξάλειψις, ἥτις, ὡς εἶδομεν, εἶναι ἀδύνατος τῇ ἀνθρωπίνῃ δυνάμει.

Κατὰ τὴν ἀντιλήψιν τῆς παρουσίας μελέτης, ὁ μεριμνήσων περὶ θεραπείας τοῦ ἐν λόγῳ μεγάλου κακοῦ πρέπει νὰ δέχεται, ὅτι ὁ καταντῶν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ αὐτοκτονήσῃ, δὲν εἶναι παράφρων, ὡς νομίζεται ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς ἐπιφανείας κρινόντων τὰ πράγματα, ἀλλὰ πᾶσα μερίμνα θὰ ἦτο ματαία. Δὲν εἶναι παράφρων διότι πᾶσα ἀπόφασιν προϋποθέτει ἀκεραίας τὰς φρένας τοῦ ἀποφασίζοντος, ἄλλως τὸ κινῆσαι εἰς τὴν αὐτοκτονίαν δὲν δύναται νὰ κληθῇ ἀπόφασιν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐνέργεια ἀνθρωπίνῃ ἀσυνείδητος. Τοιαύτη δὲ ἐνέργεια πᾶν ἄλλο δύναται νὰ καλεῖται ἡ ἀπόφασιν.

Ὅτι δὲ αἱ αὐτοκτονίαι εἶναι πράξεις ἀπορρέουσαι ἐξ ἀποφάσεων ἐνσυνειδήτων καὶ ὅτι γίνονται μετὰ σκέψεως φυσικῆς καὶ μεμελετημένης, καταδεικνύεται ἐκ τῶν τελευταίων παραγγελιῶν τῶν αὐτοκτονούντων προφορικῶν καὶ γραπτῶν καταλειπομένων, αἰτινες πολλάκις εἶναι λογικώταται. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ παραφροσύνη καὶ ἡ βλάβη τῶν φρενῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηριζόμενοι τινὲς πάντοτε συνιστῶσι τὴν ἐκκλησιαστικὴν κήδευσιν τῶν αὐτοκτονούντων μὲ ὕψος λίαν ἀπαιτητικόν; Ἄν συμβαίνουσιν αὐτοκτονίαι ἐν τοῖς φρενοκομείοις, τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι αἷτιον αὐτῶν εἶναι ἡ παραφροσύνη. Δύναται νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ὁ αὐτοκτονήσας παράφρων εἶχεν ἀποφασίσει τὴν αὐτοκτονίαν πρὶν ἢ παραφρονησῇ καὶ ἐξέτελεσεν αὐτὴν μετὰ τὴν παραφροσύνην ὠθούμενος ὑπὸ τῆς διαθέσεως, ἥτις ἐγεννήθη ἐν αὐτῷ ἐκ τῆς ἀναβληθείσης ἐκείνης ἀποφάσεως. Εἶναι δὲ παρατηρητέον, ὅτι αἱ σκέψεις παρέρχονται, ἀλλ' αἱ ἐξ αὐτῶν διαθέσεις παραμένουσιν ἐν τῇ ψυχῇ. Ἐντεῦθεν τὸ ἀό ἐμβλέψας εἰς πρόσωπον γυναικὸς εἰς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς ἢ τὴν αὐτὴν ἐμοίχευσεν, καὶ οἱ νῦν ἔχοντες ἀποφεύγουσιν οὐ μόνον τὰ κατ' αἴσθησιν, ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ διάνοιαν ἁμαρτήματα. Τεθέντος λοιπὸν, ὅτι ἐν πολέμῳ μὲν εὐρισκόμεναι φρένες, ἀλλ' ἀκεραῖαι πάντοτε ἀποφασίζουσι τὴν αὐτοκτονίαν, ζητητέα τὰ αἷτια τὰ προκαλοῦντα καὶ ἀναγκάζοντα

τὸν πολεμούμενον εἰς τὴν σκληρὰν ἀπόφασιν. Τὰ αἷτια ταῦτα, ὡς εἴπομεν, δύναται νὰ εἶναι ἄπειρα, καὶ ἰσχυρότατα, ἀλλ' ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν εἶναι, δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὴν συνείδησιν ἀπολύτως. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πάντα ταῦτα δύναται νὰ κατασιγάσῃ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν συνείδησιν μὲ δυνάμειν ἀπόλυτον, εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ. Οὔτε δουλεία σκληρὰ, οὔτε πενία δεινὴ, οὔτε νόσος ἀνίατος, οὔτε μαρτυρικαὶ βάσανοι, οὔτε ἄλλη σκληρότης ὁποιαδήποτε, οὔτε ἔρωσ ἀτυχῆς, οὔτε λύπη, ἀθυμία, ἄσχη καὶ τὰ παραπλήσια δύναται νὰ ἐκδιάσῃ τὴν ἀπόφασιν εἰς πράξιν, μὴ συμβιβαζομένην πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγαθοῦ, ἥτις κυριαρχεῖ ἐν τῇ συνείδησει τοῦ πράττοντος, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀποφάσεως· «τὸ δ' ἀποθνήσκειν φεύγοντα πένιαν ἢ ἔρωτα ἢ τι λυπηρὸν οὐκ ἀνδρείου». Ἐν ὅσῳ ὁ ἀνθρώπος νομίζει, ὅτι ἡ αὐτόβουλας ἄρσις τῆς ζωῆς ἀνατρέπει τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν, οὐδέποτε προβαίνει εἰς τὴν ἀπάνθρωπον πράξιν, ὅσον βί-

αῖως καὶ ἂν ὠθηθῆται ὑπὸ τοῦ ἐξω κόσμου καὶ τῶν ἐσω ἀγρίων παθῶν. Ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ πάντα ταῦτα δύναται νὰ ἐξουδετερώσῃ. Τρανὴ ἀπόδειξις περὶ τούτου εἶναι οἱ ἅγιοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ μάλιστα οἱ μάρτυρες, ὅτινες τὰ πάνθαινα πάσχοντες οὐδέποτε ἠτύοκτόνουν. Τοῦτο δὲ συνέβαινε, διότι ἐπεποιθήσαν, ὅτι ἡ αὐθαιρέτος ἄρσις τῆς ζωῆς ἀντιβαίνει εἰς τὸ ἀγαθόν, ἥτοι ἀντιβαίνει εἰς τὰς βουλήσεις τοῦ Ὑψίστου, ὅστις κατὰ τὴν ἐν ταῖς συνειδήσεσιν αὐτῶν ἀναγεγραμμένην ἰδέαν τοῦ Χριστιανισμοῦ περὶ ἀγαθοῦ, θὰ ἐτιμῶρει τὴν αὐθαιρέσιαν αὐτῶν, ἀρνούμενος νὰ παράσῃ καὶ αὐτοῖς τὴν παρ' ἑαυτῶ μακαριότητα τῶν πνευμάτων.

[Ἐπετα συνέχεια].

Ἰω. Γαλανός.

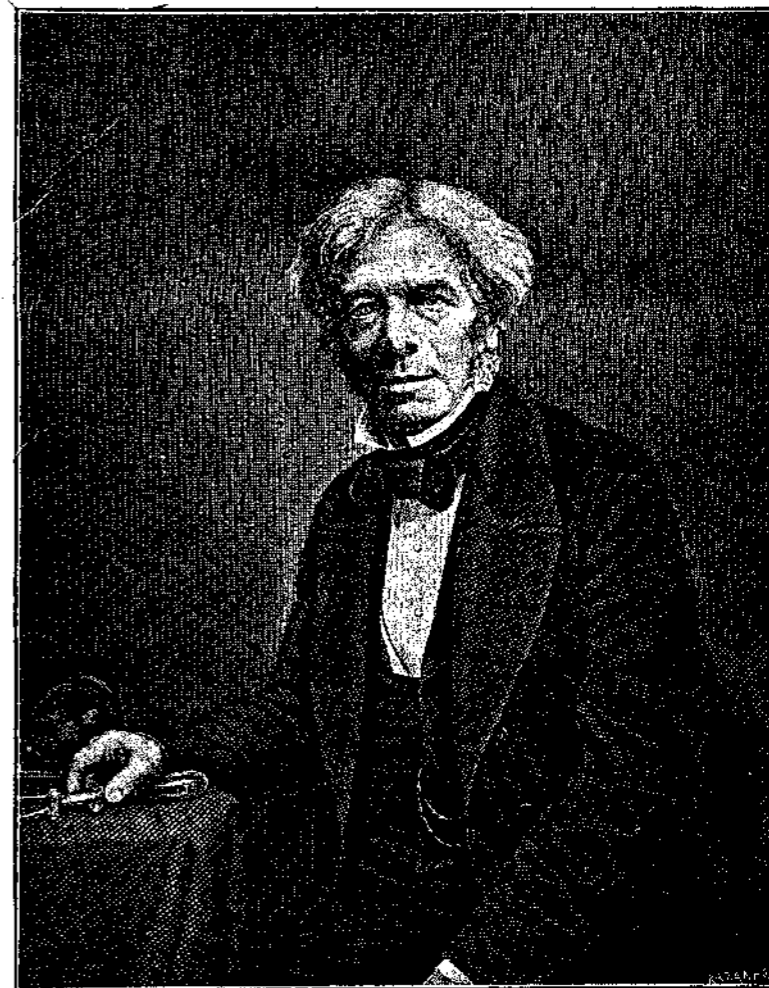
Ο ΦΑΡΑΔΑΪ (FARADAY)

Ἐγγλος ἠλεκτρολόγος, ἐγεννήθη τὸ 1791 καὶ ἀπέβισε τὸ 1867.

Ὅπως καὶ ὁ Φραγκλίνος, Βόλτας, Ἦομε καὶ λοιποὶ φυσιοδίφαι συνετέλεσε καὶ οὗτος εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Ὁ Φαραδάϊ παραδέχεται ἐν τῇ θεωρίᾳ αὐτοῦ, ὅτι πάντα τὰ σώματα ἄγουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὸν ἠλεκτρισμὸν, ὅτι συνίστανται ἐκ μορίων χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ αἰθέρος καὶ ὅτι διατελοῦσιν ἐν φυσικῇ καταστάσει, ὅταν δὲ εἶναι ἠλεκτρισμένα. Ὅταν ἔμωσ ἠλεκτρισθῶσιν ὑπὸ τινος ἠλεκτροεγερτικῆς αἰτίας, πολοῦνται ἢ ὡς ἄλλως εἰπεῖν, προσανατολίζονται δηλαδὴ τὸ ἥμισυ μέρος αὐτῶν ἠλεκτρίζεται ἀρνητικῶς, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ θετικῶς, καὶ οὕτως ἕκαστον τῶν ἀρνητικῶν καὶ θετικῶν μερῶν τίθεται παρὰ τῷ ἑτέρῳ.

Ἐκ τῆς ἰδέας δὲ ταύτης ἀγόμενος ὁ Faraday, ἐφαντάσθη τὴν πολιτικὴν ταύτην κατάστασιν τῶν μορίων τῶν διηλεκτρικῶν οὐσιῶν, ὡς γιγνομένην γραμμωσίδωσ, ἥτοι κατὰ γραμμὰς εὐθείας ἢ καμπύλας,

Ο ΦΑΡΑΔΑΪ

ἃς ὠνόμασε δυναμικὰς γραμμὰς ἢ ἀκριβέστερον γραμμὰς ἠλεκτρικῆς ἐπιδράσεως.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

—Βεβαίως όχι, ἀντεῖπεν ὁ κ. Ρουβεραί, δὲν ἀποθνήσκωμεν τελείως, ὅταν ἀφίνωμεν τὴν τελευταίαν ἡμῶν κλασικὴν ἀναπνοήν. Καὶ ναὶ μὲν τὰ ὄργανά μας ἀκίνητους, ἡ καρδιά μας δὲν πάλαι πλέον, οἱ δὲ πνεύμονές μας παύουσι μεταβάλλοντες τὸ μέλαν αἷμα εἰς ἐρυθρόν, ἀλλὰ ἐν ἀπάσαις σχεδὸν ταῖς περιστάσεσι καὶ ἴσως ἐν ὅλαις, θὰ ἡδύνατο τις δι' εὐφυοῦς τινος χρήσεως τῶν στοιχειωδῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου, ν' ἀναστήσῃ τὸν ἄνθρωπον διὰ μίαν ὥραν, μίαν ἡμέραν, ἢ δι' ἓνα μῆνα κτλ. ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τῶν ἰσθῶν τοῦ σώματος. Εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας οὐδὲν συννηθέστερον θὰ ἐπικρατήσῃ τῆς προσωρινῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲ εἶναι τοσοῦτον βέβαιον τοῦτο, ὅσον ἡ ἐντελής καὶ προσεχῆς ἀντικατάστασις τοῦ ἀτμοῦ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Καὶ ἀναντιρρήτως, ἡ λογικὴ θὰ ἤρκει νὰ δικαιολογήσῃ δι' ἀναλόγων ἐπιχειρημάτων τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀν μὴ τὸ ἀκόλουθον παράδοξον συμβάν, ὅπερ ἄλλοτε θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς θαῦμα ἢ ἀκατανόητος μαγεία, δὲν ἤρχετο νὰ συντελέσῃ πρὸς βεβαίωσιν τῆς πεποιθήσεώς μου ταύτης.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔζων εὐτυχῆς παρὰ τῷ θεῷ μου Γουλλιέλμῳ, ἐξαιρετῷ ἀνδρὶ, ὅστις με ἐπεριποιεῖτο ὡς υἱόν του καὶ ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς, ὧν παρ' αὐτοῦ ἀπελάμβανον, μοὶ ὑπέσχετο νὰ μοὶ ἀφήσῃ μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἥτις ἦτο σημαντικώτατη δι' ἐμέ. Καὶ εἶχε μὲν καὶ ἄλλους συγγενεῖς, ἀλλὰ πλουσίους πάντας, μεταξὺ δὲ τούτων καὶ μίαν νέαν εὐειδεστάτην ἀνεψιάν, τὴν Μαρίαν Ρουβεραί, ἣν περιπαθῶς ἠγάπων καὶ ἥτις ἐπίσης μοὶ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα. Ὁ δὲ θεὸς μου ἐφάνη καὶ εἰς τοῦτο σύμφωνος, κατὰ δὲ τὴν ἀνοξίαν τοῦ 1895 μᾶς ἠρραβώνισεν, ὑποσχεθεὶς εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Μαρίας, ὅτι θὰ μᾶς ἐδώρῃ τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του καὶ μετὰ θάνατον τὸ ὅλον αὐτῆς. Ὁ δὲ γάμος μας ὤρισθη διὰ τὸ ἐπόμενον θέρος καὶ δὲν ἐβλεπον τὴν ὥραν ποτε νὰ γίνῃ, ὅτε παρ' ἐλπίδα ὁ θεὸς μου αἰφνιδίως ἀπέθανεν.

Ταῦτα συνέβησαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου, ὅτε εὐρισκόμεθα εἰς τὸ ἐξοχικὸν μέγαρόν του εἰς Βεῖλ, δεκαπέντε χιλιόμετρα μακρὰν τῆς κωμοπόλεως Τέδ. Ὁ ἰα-

τρὸς σπεύσας ἀμέσως, ἐπεβεβαίωσε τὸν θάνατον· ἐπειδὴ δὲ ἦτον ὀγδοὴ ὥρα τῆς ἑσπέρας καὶ ἤμην σχεδὸν μόνος καὶ κύριος τῆς περιστάσεως, ἀνέβαλον, ἵνα τὴν ἐπαύριον ἐκτελέσω πάσας τὰς ἀπαιτούμενας εἰς τὴν περίστασιν ταύτην διατυπώσεις.

Ἡ λύπη μου ἦτο μεγίστη καὶ ἤμην ἀπαρηγόρητος, διότι ἐκτὸς ὅτι ἠγαπώμεθα πολὺ, οὐδέποτε ἡ παραμικρὰ ἀφορμὴ μᾶς ἐψύχρανε. Χάνων δὲ αὐτόν, ἐνόμιζον ὅτι ἔχανον καὶ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Τοὺς ὑπνέτας εἶχον διατάξει νὰ κοιμηθῶσιν, ἐγὼ δὲ καθήμενος περὶ τὸ μεσονύκτιον μόνος παρὰ τῷ νεκρῷ, ἐκλαίον ἐκ διαλειμμάτων πικρότατα. Ἐνίοτε δὲ ἐλάμβανον τὴν ψυχρὰν αὐτοῦ χεῖρα, ἣν κατεφίλου ἐπανειλημμένως. Τὸ θερμὸν ἐκεῖνο σῶμα εἶχε γίνῃ ψυχρότατον, τὸ πρόσωπόν του μετεβλήθη κατὰ τρόπον φοβερόν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του κατάκλειστοι καὶ συννεφωμένοι διὰ νὰ μὴ ἀνοιχθῶσι πλέον ποτέ, ὁμοίᾳζον πρὸς ἀρχαῖον αἰγυπτιακὸν ἀγάλμα, ἐντελῶς παρουσιάζον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀπαισίον πτώματος.

Ὅπως διασκεδάσω ὀλίγον τὴν παραινόμενὴν λύπην μου καὶ ἀποφασίσας νὰ μὴ κοιμηθῶ, ἐκάθησα πλυσίον παρακειμένης τραπέζης, ὅπου ὁ θεὸς μου ἐσυνῆτιζε νὰ γράφῃ. Καὶ ἀνεγίνωσκόν τινας σημειώσεις του, ἐλάμβανον εἰς χεῖρας μου τὰς γραφίδας, τὴν σφραγίδά του καὶ τὸν φακόν του, ὅτε αἰφνὴς ἀνεμνήσθην, ὅτι μοὶ εἶχε παραγγείλῃ ποτέ, ἐάν ἀπέθνησκεν αἰφνιδίως, ν' ἀναζητήσω μετὰ τῶν ἐγγράφων του φακέλον ἐσφραγισμένον, ἐν τῷ σύρτει τοῦ γραφείου του. Ἦνοιξα δὲ τότε ἀμέσως αὐτόν καὶ εὗρον τὴν διαθήκην του, δι' ἧς με καθίστα ἀπόλυτον κληρονόμον του. Ἀλλὰ φεῦ! ἔλειπεν ἐξ αὐτῆς ἡ ὑπογραφή του καὶ ἡ διαθήκη ἦτον ἀκυρὸς! Ὁποῖος κεραυνὸς δι' ἐμέ! Ἄνευ χρημάτων ἔχανον τὴν Μαρίαν καὶ ὁ γάμος μας ἐματαιοῦτο.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο με ἔφερεν εἰς ἐντελῆ ἀπόγνωσιν καὶ ἐπὶ δύο σχεδὸν ὥρας διετέλουν ἀκίνητος καὶ ἀπλησσιμῆτος. Ὁ καιρὸς δὲ βαθμδὸν ἐγένετο θυελλώδης καὶ μετ' ὀλίγον ἤρξατο νὰ βρέξῃ μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, τὸ δὲ σῶμά μου καταλαμβάνομενον βαθμδὸν ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ τῆς ἀτμοσφαιρας, ἤρχισε νευρικῶς νὰ ταρασσῆται.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἠγέρθην ἐν ἀνπνοχίᾳ καὶ ἐκά-

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ ΠΥΡΟΚΡΟΤΟΝ

θισα πλυσίον τοῦ νεκροῦ. Μετ' ἀπορίας δὲ εἶδον, ὅτι ἡ ὄψις του εἶχε κάπως μεταβληθῆ. Αἱ παρεαὶ του ἐφαίνοντο μαλακώτεραι, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του μᾶλλον ἐξογκωμένοι. Μετ' ἐκάστην δὲ ἀστραπὴν παρέρχοντο, ὅτι τὰ χεῖλη του ἐφρίττον. Ταραχθεὶς ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης ἀφωσιώθην καὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποσπάσω τὸ βλέμμα μου ἐκεῖθεν. Βραδέως δὲ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ ζωὴ ἐφαίνετο ἐπανερχομένη, ἀλλὰ κάπως φαντασμαγορικῆ, ἀνευ παλμοῦ καὶ ἀνευ ἀναπνοῆς.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν ὁ κεραυνὸς ἐβρόντα μετ' ὀρυγῆς, σειρὰ δὲ ἀστραπῶν ἐφώτιζε τὰ πέριξ καὶ τὴν αἰθουσαν, ὅτε αἰφνὴς ἐν μέσῳ ὅλης ἐκείνης τῆς φρίκης καὶ τοῦ τρόμου, ἐν ᾧ εὐρισκόμην, ἡ χεῖρ τοῦ νεκροῦ ἐκινήθη, οἱ ὀφθαλμοὶ ἤνοιξαν καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐστράφη. Ἐκραύγασα ἀμέσως τότε ἐκ φόβου καὶ ἐγερθεὶς ὀπισθοχώρησα πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ νεκρὸς τότε ἠγέρθη, κατῆλθε τῆς κλίνης καὶ διὰ βραδέως βηματισμοῦ ὄλωσ μηχανικοῦ καὶ ξηροῦ διηυθύνθη πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἔγραψεν ἐπὶ τῆς διαθήκης τὴν ἡμερομηνίαν. . . . Εἶτα ἐστράφη πρὸς τὴν κλίνην, κατεκλίθη ἠσύχως καὶ ἀπέθανε διὰ δευτέραν φοράν.

Ἡ καταγίς μετ' ὀλίγον ἠσύχασε καὶ ὁ καιρὸς διηυθετήθη.

—Τοιαύτη εἶναι, ἐπέειπεν ὁ Ρουβεραί, ἡ ἱστορία τῆς ἀναστάσεως τοῦ θείου μου, ἣν οὐδέποτε διηγήθην εἰς τινα ἐκτοτε, διότι θὰ μ' ἐξελάμβανον ὡς τρελλὸν καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς φαντασίας μου, συνεπεία τῶν θλιβερῶν καὶ φοβερῶν ἐντυπώσεών μου τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀληθέστατον καὶ ἀποδίδω τὸ ἔκτακτον τοῦτο γεγονός εἴτε εἰς τὴν σφοδρότητα τῆς τρικυμίας, εἴτε εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος· ἔχω δὲ ἀκράδαντον πεποίθησιν, ὅτι ἡ μέλλουσα ἐπιστήμη θὰ εὕρῃ ὡσαύτως τὸν τρόπον τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν διὰ τινὰ ὠρισμένον χρόνον. Ἄλλως τε, δὲν ἔχομεν πάμπολλα παραδείγματα, καθ' ἃ ἄνθρωποι νομιζόμενοι νεκροὶ ἢ πνιγμένοι, ἀνέζησαν ὁλοσχερῶς ἢ ἐν μέρει, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἡ ἐπιστήμη τὸ πῶς καὶ τὸ διατί; Ἐσχάτως δὲ πειραματιζομένης τῆς διὰ μηχανικῶν μέσων διασώσεως τῶν πνιγομένων, ἐνώπιον τῶν φοιτητῶν, δὲν ἀνέστησαν ὄλωσ τυχαίως τινὰ νομιζόμενον πνιγμένον;

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ροδς.

Ἡ κόμης Σαίν—Ζερμαίν, ὡς θὰ ἀνέγνωσαν πολλοὶ τῶν ἀναγνοσῶν τῆς «Φύσεως», ἦτο διάσημος μάντις, ἐκπλήξας τὴν Γαλλίαν περὶ τὸ τέλος τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'. Ὡς ἔλεγε δὲ, οὗτος, ἦγεν ἠλικίαν δύο χιλιάδων ἐτῶν, ἐνῶ πραγματικῶς ἐφαίνετο μόλις τεσσαρακονταετής. Κατασκεύαζε δὲ κατὰ βούλησιν τὸν ἀδάμαντα καὶ κατεῖχε τὴν συνταγὴν τοῦ ἀθανάτου ὕδατος, τῆς μακροβιότητος. Βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι μολονότι ὀλίγον θὰ ἐγνώριζε τὰ ὑπὸ τῶν συγχρόνων πνευματιστῶν μεταχειριζόμενα μέσα, ἐν τούτοις καλῶς εἴξευρε νὰ ἐκπλήττῃ τοὺς πρὸ ἑκατὸν πενήκοντα ἐτῶν συγχρόνους αὐτῷ ὁμογενεῖς Γάλλους. Ὅστις ἐγίνωσκε τότε ν' ἀποκοιμήσῃ τινὰ, νὰ κινή τὰς τραπέζας καὶ ν' ἀντιλαμβάνεται τὰς σκέψεις τοῦ ἄλλου, πειράματα θεωρούμενα τὴν σήμερον κοινὰ καὶ ἀπλούστατα, ἐξελαμβάνετο ὡς διάσημος μάγος ἢ δαιμόσιος ἀνὴρ. Καὶ ἴσως μὲν ὁ πολὺς Σαίν—Ζερμαίν νὰ μὴ ἐκέκτητο πλείονας τῶν εἰρημένων ἰδιοτήτων, ἀλλ' αὕτη καὶ μόνη ἡ ἰδέα τοῦ θαυμασίου ἐκίει τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν πατριωτῶν του, ὅστινες δραττόμενοι τῆς περιστάσεως, ἀπέδιδον αὐτῷ τὰς μᾶλλον περιέργους καὶ θαυμασίας ἐνεργείας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναμφιβόλως κατέκτησε βαθμδὸν τὴν μεγαλειότητα, ἣν θνητὸς δύναται ν' ἀποκτήσῃ, φήμην, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ.

Ἡ κόμης Σαίν—Ζερμαίν οὐδέποτε ἄλλως τε προσεκάλει φίλους εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ οὐδέποτε εἶδεν γεύματα εἰς οὐδένα. Διὰ νὰ τὸν ἴδῃ τις, εἶδει νὰ λάθῃ προγενεστέρως παρ' αὐτοῦ συνέντευξιν εἰς ὠρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν. Καὶ ὅμως εὐχναζεν εὐχαρίστως παρὰ τισὶ ἐπισήμοις προσώποις, ἅτινα περὶ πολλοῦ ἐποιούντο τῆς θαυμαστῆς συναστροφῆς του.

Συχνάκις μετέλλασεν ἐνδύμασιν καὶ περιβολῆν, κατεῖχε δὲ πολυάριθμον καὶ πλουσίαν συλλογὴν φορεμάτων. Οὐδεὶς τότε ἔφερε τοσοῦτον πολυτέλειαν ὡς αὐτὸς ἐνδύματα, μετὰ τοσοῦτον μεγαλοπρεπῶν στολισμάτων καὶ πολυτέμων κομίδων, ὠρολογίων δακτυλίων, ὡς καὶ ποικίλων ἀδαμαντίνων καὶ χρυσῶν κοσμημάτων. Κατεῖχε δὲ πολυάριθμον καὶ σημαντικὴν συλλογὴν τοιοῦτων, καὶ καθ' ἐκάστην φοράν ἔθεατο μετὰ διαφορετικὴν πλουσιωτάτην περιβολήν.

Τούτου λεγθέντος, ἄς ἀναφέρωμεν ἤδη ἐνταῦθα ἐν ἐκ τῶν σπουδαιότερων γεγονότων, δι' ἃ ἐφημιλέτο καὶ ὅπερ διηγείται ἐν τοῖς «Ἀπομνημονεύμασιν» αὐτῆς ἡ Κυρία δ' Ἀδεμάρ, κυρία τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης Μαρίας—Ἄντοανέτας.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πεφημισμένης αὐτοῦ ὑπάρξεως, κατὰ τὸ 1765 κατὰ πᾶσαν πιθανότητα—θελεκτικώτατη τις καὶ εὐειδεστάτη γυνὴ τὸν ἠράσθη ἀκολουθοῦσα μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὰ διαθέματα του. Ἐφαίνετο δὲ ἐμμανῶς ὅτι τὸν ἠγάπα καὶ τῷ ἔγραψε πολλὰς ἐπιστολάς εἰς ἃς τῇ ἀπήντησεν ἱπποτικῶς ὁ κόμης.

Ἡμέραν τινὰ προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς ἕκτακτον μέγαν χορόν, ὃν εἶδεν εἰς τὴν παρὰ τὸ Τέρνι ἐξοχικὴν οἰκίαν τῆς, προσθέσασα εἰς τὸ προσκλητήριόν της ὅτι θὰ ἐγένετο μεγάλη ἐπίδειξις πλοῦτου καὶ πολυτελείας καὶ ὅτι ἐπομένως εἶδει καὶ αὐτὸς νὰ παρουσιασθῇ μετ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης μεγαλοπρεπείας καὶ λαμπρότητος.

Ὁ Κόμης Σαίν—Ζερμαίν θέλων νά ἐπιδείξῃ καί αὐτίς τὴν ὑπεροχὴν του, περιβάλλεται ἐνδυμασίαν ὠραιότητων ἀνοικτο-πρασίνης χροιάς, ἣς ἕκαστον κομβίον ἦτο ἀδάμαντινον ἀτίας χιλίων λουδοβικίων. Ὁ στολισμὸς τοῦ πύλου τοῦ ἐστοίχισε ἑκατὸν χιλιάδας σκουδά, τὰ δὲ ἐπιλοιπα κοσμηματὰ του ἦσαν ἀνεκτίμητα. Ἐβέβαιον ὁ ἴδιος, ὅτι τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἔφερε μεθ' αὐτοῦ ἀξίαν εἰς κοσμήματα πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου.

Ἐεκίνησεν ἐφ' ἀμάξης. Τρεῖς θαλαμηπόλοι ἴσταντο ὀπισθὲν του, δύο δὲ ἰππεῖς ἀνθρωποὶ τοῦ τὸν ἠκολούθουν ἑκατέρωθεν, κρατοῦντες δάδας ἀννημένας, καὶ ἕτεροι δύο προεπορεύοντο τῆς ἀμάξης.

Φθάσας πρὸ τῆς οἰκίας μετ' ἀπορίας παρατηρεῖ, ὅτι οὐδεμία σχετικὴ προετοιμασία διὰ χορὸν εἶχε γίνῃ. Ἐρωτήσας δὲ τὸν θυρωρὸν, εἰν ἡ κόμησσα δ' Ἐσνερμενίλ—οὕτως ὠνομάζετο ἡ γυνὴ αὐτῆ—εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ ἀπαντήσαντος τούτου καταφατικῶς, εἰσέρχεται καὶ πορεύεται παρ' αὐτῆ.

— Πῶς ἐδῶ ; τοιαύτην ὥραν ; τὸν ἐρωτᾷ ἡ Κόμησσα μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἐρχομαι νά λάβω μέρος εἰς τὸν χορὸν, ὅπου με προσκαλέσατε, τῆ ἀπαντᾷ οὗτος.

— Εἰς τὸν χορὸν ; . . . ἀλλὰ μεθαύριον θὰ γίνῃ οὗτος.

— Πῶς μεθαύριον ! ἀφοῦ γράφετε διὰ σήμερον.

— Ἐχετε λάθος.

Ὁ κόμης Σαίν—Ζερμαίν ἐξάγει τότε τὸ προσκλητήριον καὶ δεικνύει αὐτὸ εἰς τὴν κόμησσαν δ' Ἐσνερμενίλ.

— Ἐγένετο λάθος, ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ μετὰ πειθοῦς, ἀλλὰ δὲν βλάπτει, ἀφοῦ δὲ ἤλθατε, θὰ μείνετε νά δειπνήσωμεν ὁμοῦ.

— Καὶ θὰ εἶθε μόνη.

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ γνωρίζετε, οὐδέποτε τρώγω ἔξω.

— Τὸ εἰσεύρω, τότε πίνετε μόνον καὶ ἴσα ἴσα ἔχω ἑξαιρετικὸν οἶνον τῆς Κύπρου. Πρέπει τούλάχιστον νά τὸν γευθῆτε, ἀπαντᾷ αὐτῆ.

Ὁ Σαίν—Ζερμαίν ἠναγκάσθη νά ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἐπιμόνους ἀπαντήσεις τῆς κομήσσης καὶ ἐνῶ κάθηνται, τῷ κομίζουσι τὸν πεφημισμένον οἶνον.

Ὁ διάσημος γόης λαμβάνει μηχανικῶς τὸ ποτήριον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, καὶ μόλις τὸ κρυσταλλὸν ἐφάπτεται τοῦ ἀδάμαντος τοῦ δακτυλίου του, ὅπερ ἔφερον εἰς τὸν δακτυλὸν του καὶ ὅστις εἶχε τὴν περιεργὸν ιδιότητα νά ἀπῶθη φαίνεται τὰ μεταλλικὰ δηλητήρια, αἴφνης τὸ κύπελλον διαρρηγνύεται εἰς τεμάχια καὶ τὸ ὑγρὸν χύνεται ἐπὶ τοῦ παπέδου. Ὁ οἶνος περιεῖχε λοιπὸν δηλητήριον καὶ ὁ διαβολάνθρωπος ἐγνώριζε τὴν ιδιότητα τοῦ ἀδαμαντοφόρου δακτυλίου του.

Ἡ κόμησσα ἔμεινε κατάπληκτος, ὁ δὲ κόμης προεῖδε τότε τὴν παγίδα. Ἀλλὰ πῶς νά σωθῆ ἤδη ; Ἀκούει συνάμα τὴν ἀμαξίαν τοῦ ἀπομακρυνομένης τῆς αὐτῆς καὶ ἐν ταύτῳ εἰς ἀπεσταλμένος ἐστὲλ-λετο εἰς τὴν οἰκίαν του, τῆ διαταγῇ τῆς κυρίας κομήσσης, νά εἴπῃ ἐκ μέρους τοῦ κόμητος, ὅτι θὰ διανυκτερεύσῃ ἔξω καὶ ὅτι τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς δέκα θὰ ἐπανέλθῃ καὶ νά μὴ τὸν περιμένουν.

Ἐδῶ τὸ πρᾶγμα καθίσταται ἀπίθανον καὶ μυθιστοριώδες καὶ ἀφίνομεν τὴν ἀφήγησιν τοῦ γεγονότος, ὡς καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ ἀνεκδότου τούτου αὐτῷ τῷ κόμητι Σαίν—Ζερμαίν.

— Θέλων νά βεβαιωθῶ, ὅτι ἡ ἀμαξία μου ἀπε-

μακρύνετο, τῆ ἐμῇ ἀγνοίᾳ ἠρώτησα τὴν κόμησσαν τίς ἀπήρχετο τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς οἰκίας τῆς.

— Κάποιος γέροντος συγγενῆς μου, ἐπανερχόμενος εἰς Παρισίους, μοι ἀπήντησε.

— Προσεποιήθη, ὅτι τὴν ἐπίστευσά καὶ ἐξηκολουθοῦμεν νά συνομιλῶμεν, ἀλλ' αὐτῆ μοι ἐφαίνετο πάντοτε προφυλακτικὴ καὶ κάπως τεταραγμένη. Μοι ἀπήντα δὲ μετὰ κόπου. Αἴφνης ὅμως ἀκούω θόρυβον βηματισμῶν, ὅτε αὐτὴ ὠχριάσασα, ἐγείρεται.

— Ποῦ πηγαίνετε ; τῆ λέγω.

— Κάποιος μὲ περιμένει, μοι ἀπαντᾷ, ἐπανέρχομαι ἀμέσως.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος δι' ἐμέ.

— Ὅχι, τῆ λέγω, μείνατε, τὸ ἀπαιτῶ.

Καὶ δι' ἰσχυρὰς καὶ αἰφνιδίου κινήσεώς μου διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, τὴν ἀποκοιμίζω καὶ ἀμέσως τὴν ἐρωτῶ :

— Ἦθελες νά μὲ δηλητηριάσῃς ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀποτυχούσα εἰς τοῦτο, θέλεις ἤδη νά μὲ δολοφονήσῃς ;

— Μάλιστα.

— Ποῦ εἶναι οἱ ἀνθρωποὶ σου ;

— Περιμένουν ἔξω νά τραβήξω τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος.

— Πόσοι ἐξ αὐτῶν εἶναι ;

— Πέντε.

— Καὶ διὰ ποῖον λόγον θέλεις νά μὲ φονεύσῃς ;

— Διὰ νά σοῦ κλέψω τοὺς ἀδάμαντας.

— Εἶσαι ἀθλία ! καλῶς, ἀφυπνίσθητι, τῆ προσθέτω.

Ἐγερθεῖσα, δὲν εἶχε γνῶσιν ὁλοτελῶς τῆς γενομένης ἀποκαλύψεως, κατὰ τὴν μικρὰν ταύτην διάρκειαν τοῦ μαγνητικοῦ τῆς ὕπνου.

— Νομίζω, ἐκοιμήθη ὀλίγον, χωρὶς νά θέλω, μοι λέγει—μειδιώσα.

— Ναι, δύο τρία λεπτὰ τῆς ὥρας, τῆ ἀπαντῶ μετ' ἀδιαφορίας.

— Καὶ ἐπιτρέπετε μοι λέγει τότε, νά καλέσω τοὺς ἀνθρώπους μου ; ἴσως θὰ θέλετε ν' ἀναχωρήσῃτε ;

— Πράξετε ὅπως θέλετε, τῆ ἀπαντῶ.

Καὶ κρούει ἀμέσως μετὰ ζωηρότητος τὸν κώδωνα, ὅτε πέντε ἀνδρες αὐθωρεῖ, ὠπλισμένοι διὰ μαχαίρων, εἰσέρχονται ἐν τῷ θαλάμῳ βιαίως. Ἀλλ' ἐν γνῶσει ὧν ἤδη τοῦ πράγματος, ἐκτείνω πρὶν ἢ προχωρήσῃ πρὸς με τὴν χεῖρα, κρατῶν τὸ φιλοσοφικὸν πυρόκροτόν μου, ἐκπυροστροφῶ ἀμέσως καὶ οἱ πέντε παληκάρῳδες μου ἴστανται ἐν ἀκαρεῖ ἀκίνητοι καὶ τετυφλωμένοι εἰς τὰς θέσεις των.

Ἐνταῦθα διακόπτω τὴν ἀφήγησιν τοῦ κόμητος Σαίν—Ζερμαίν, ὅπως δώσω ἐξηγήσεις τινὰς περὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ λέγομένου πυροκρότου. Οἱ θαυματουργοὶ τοῦ ἰδίου αἰῶνος ὠνομάζον οὕτω, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ μαγνητικὴ ἐπιστήμη εὐρίσκετο εἰς τὰ σπάργανά τῆς, εἶδος σωλήνος, ὃν ἐπλήρουν διὰ τινος ρευστοῦ, τῆ δυνάμει τοῦ ὁποῖου ἀπεκοιμίζον στιγμαίως τὸ ἄτομον ἐφ' οὗ ἔξεκένουν αὐτό. Ἦτον εἶδος συμπυκνωτοῦ, ἐρειδωμένου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συστήματος τοῦ περιφύτου καθίσκου τοῦ Μέσμερ, ὅστις ὅμως εἶχε τὸ πλεονέκτημα νά φέρεται καὶ ἐν τῷ θυλακίῳ. Ὁ κόμης Σαίν—Ζερμαίν οὐδέποτε ἐξήρχετο τοῦ οἴκου του, χωρὶς νά φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ προφυλακτικὸν τοῦτο ὄπλον καὶ δεῖν νά ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ἢ προφύλαξις αὐτῆ δὲν ἀπέβη αὐτῷ ἐπὶ ματαίῳ.

Μετὰ τοῦτο ὁ κόμης ἔσπευσε, ὡς εἰκός, νά ἐπω-

φελθῆ τῆς ἀκινήσεως τῶν δολοφόνων του καὶ νά φύγῃ ἐκεῖθεν, σωθεὶς ὡς ἐκ τῆς θαυματουργικῆς του τέχνης ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Τὴν δ' ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ἐπεμβάσα ἡ ἀστυνομία, κατόπιν καταγγελίας τοῦ κόμητος, καὶ ἀποστείλασα ἐπὶ τόπου στρατιωτικὴν δύναμιν, συνέλαβεν τοὺς πέντε κακούργους μετὰ τῆς κομήσσης, ἀκινήτους ἐπὶ ἰσταμένους ἐκεῖ ὡς ἀφῆκεν αὐτοὺς ὁ κόμης τὴν

προτέραίαν μετὰ τὴν ἐκπυροσκόρησιν τοῦ φιλοσοφικοῦ τοῦ πολυκρότου καὶ μὴ δυναμένου νά φύγῃ.

Δικασθέντες δὲ πάντες οὗτοι, ὑπέστησαν ἐν τῷ ἅμα τὸν δι' ἀπαγχονισμοῦ θάνατον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Φ. Π.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Ποτάμι μου τρεχάμενο, ποῦ πάεις θολωμένο ; ποῦ πάεις εἰς οὐθωρῶπὸ καὶ παραπονεμένο ; ποῖο βουνὸ σὲ μάλωσε, ποῖος βράχος σοῦπε λόγια ἢ ποῖα κοιλάδα σοῦψαλε μὲ κλάμμα μοιρολόγια ;

Βλέπω ἐκεῖ ἔσθ' ἀβάθη σου πολλὴν μελαγχολία τὸ κρυσταλλένιον σου νερὸ γεμάτ' ἀπὸ πικρία τί ἔπαθες, ποτάμι μου καὶ τρέχεις θολωμένο, ποῖὸ βάσανο ἔσθ' ἐστὶν σου ἐγκλείεις ; Τὸ καυμένο !

Ἄχ ! σένα μοιάζω καὶ ἐγώ, εἶσι κ' ἐγὼ θολώνω καὶ τρέχει μαύρη ἡ ζωὴ μὲ στεναγμὸ μὲ πόνον, μὰ σὺ σαι εὐτυχέστερο πολὺ ἀπὸ ἐμένα, ἔχεις τὰ δένδρα συντροφιά ἔσθ' ὀχθὴ φυτευμένα.

Τρέχεις γοργὸ καὶ ἄστατο ἔσθ' ὑστερνὸ σου μνημα, ἔσθ' ἀβάθος τοῦ ὠκεανοῦ ἔσθ' ἡ θάλασσα τὸ κύμα... Κ' ἐκεῖ μπορεῖς καμμιὰ φορὰ, μπορεῖς νά δῆς ἐκείνην ἔσθ' ἐννευσιὰ ποῦ ἐφυγε μ' ἀπάτην... μὲ γαλήνην...

Μπορεῖς, λέγω, καμμιὰ φορὰ ὡς κύμα νά κτυπήσῃς καὶ μὲ τὸν ἄσπρον σου ἀφρὸ τὴν πρύμνην νά φιλήσῃς τοῦ καραβιοῦ ἔσθ' ἀμακρυνὰ ἐκείνην ποῦ πηγαίνει... ! νά, εὐτυχία γιὰτ' ἐμέ, ποτάμι, ζηλευμένη..!

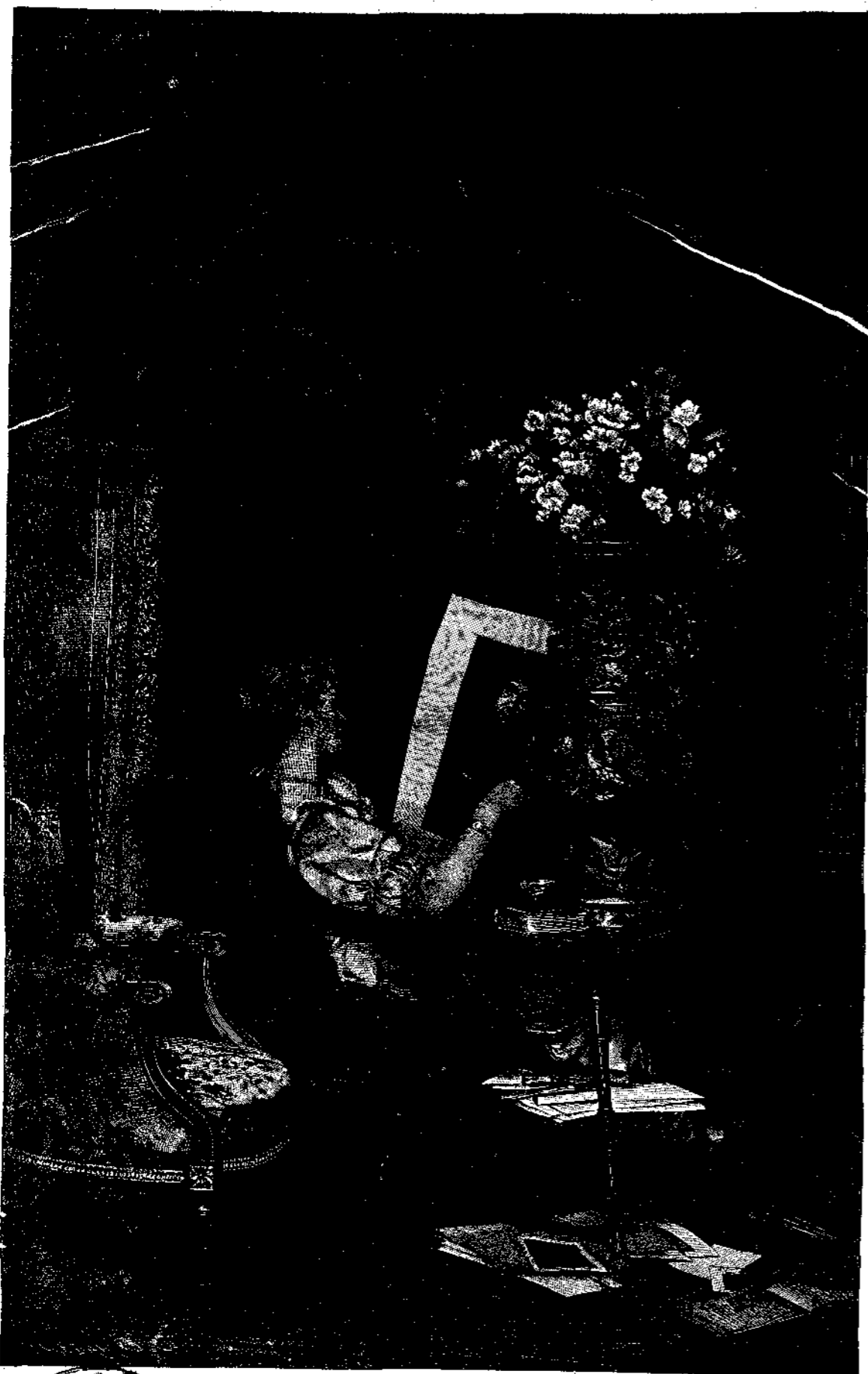
Κ' ἐγώ, κ' ἐγώ ὁ δυστυχῆς ἔσθ' ὁ τάφος θὰ βυθίζω... ὁ χωρισμὸς εἶναι σκληρὸς.. τὸ λέγω καὶ δακρύζω.. Δὲν εἶναι θλιβερότερο ἔσθ' ὁ κόσμος ἄλλο πρᾶγμα παρὰ νά βλέπῃς τὴν ζωὴν νά τρέχῃ μὲ τὸ κλάμμα....

Γέλα ἐσύ, ποτάμι μου, ἔχεις πολλὰ δένδρακια, κρυφὰ λυγίζουσι ἔσθ' ἡ δροσιά καὶ πίνουσι τὰ πουλάκια τὸ κρυσταλλένιον σου νερὸ... νά, γέλοιο μυρωμένο... ὅμως γιὰτὶ δὲν χαιρέσαι καὶ τρέχεις πικραμένο ;

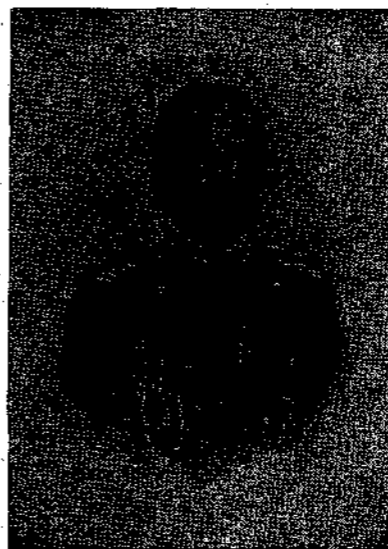
Ἄκουε τραγούδια ἔσθ' ἄγροὺς οἱ χωρικοὶ νά ψάλλουν, βλέπεις λουλούδια ἀπειρα ἔσθ' ἡ πλάγι σου νά θάλλουν, ὅμως σὲ βλέπω οὐθωρῶπὸ ἔσθ' ὁ δρόμος σου νά τρέχῃς καὶ τὰ λαγκάδια τίς μυρτιαῖς μὲ δάκρυα νά βρέχῃς !

Ἐτσι κ' ἐγώ, ποτάμι μου, εἶσι κ' ἐγὼ ὑποφέρω, ἔλα γελοῦν τριγύρω μου, μὰ γὰ θρηνώ, δὲν χαιρῶ. Ἄς τρέχουμε λοιπὸν μαζί ἔσθ' ὁ ὑστερνὸ μας μνημα, ἐγὼ σὲ τάφος σκοτεινὸ, σὺ σ' ἀφρισμένο κύμα.

Πέτρος Ι. Ἀλιωτίδης.

ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ. (Τὸ πρῶτον ἔργον)

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΩΝ

Πάρε αγέρι, στὰ φτερά σου
Μύρο απ' τὰ ρόδα μας αγνό,
Πάρε γαλήνη απ' τῆς αὐγούλας
Τὸν ἀργυρόλευκο οὐρανό,

Πάρε απ' τ' ὀλόλευκο τὸ κρίνο
Κάθε δροσιάς σταλαγματιά,
Πάρε χαμόγελο ἀπὸ τ' ἄστροι
Κι' απ' τὴ λευκόχρυσον νυχτιά.

Κι' ὅταν χαρούμενη τὴν Κόρη
Μὲ τὴ ματιά τὴν ἀπαλή,
Εἰς τὸ βωμὸ θεὸν ἀντικρύσῃς
Μὲ γάμου ὀλόλευκην στολιά,

Ἄπλωσε αγέρι μυρωμένο,
Τὰ διάφανα σου τὰ φτερά,
Καὶ στὸ ἀνθοστόλιστο τὸ ταῖρι,
Ῥίξε τὰ δῶρα μὲ χαρά.

Καὶ σὺ, γλυκόφωνο ἀνδρόνι,
Πάρε απ' τὰ στῆθι μας παλμούς,
Σκίσε τὰ σύννεφα καὶ διάβα
Βουνά, λαγκάδια καὶ δρυμούς.

Καὶ στὸ ἀφρόπλαστο ζευγάρι
Μὲ τὴ φωνὴ σου τὴ γλυκειά,
Φέρε, ἀνδρόνι, τὴν εὐχή μας,
Τὴν ποῖδ θερμὴ, τὴ μυστικιά.

«Νά 'ναι τραγοῦδι ἡ ζωὴ τους
Γλυκό, χαρούμενο κι' ἀγνό,
Εὐλογημένο απ' τῆς Ἑλλάδος
Τὸ γαλανόλευκο οὐρανό».

30 Ἀπριλίου 1900.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΒΕΡΜΟΥΘ

Όταντες γνωρίζομεν τὸ Βερμούθ (Vermouth) εἶτε ὡς κοινὸν φυτὸν γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Artemisia absinthium οἷον χρησιμοποιεῖται πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἀψίνθου, εἶτε ὡς ποτὸν Βερμούθ, ὅπερ κατασκευάζεται ἐν μέρει ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν μέρει ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ. Ἰδίως τὸ Βερμούθ τοῦ Τουρίνου ἀπέκτησε κατ' αὐτὰς παγκόσμιον φήμην.

Δὲν θὰ ἐπιλήσωμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ χυμοῦ τῆς ἀψίνθου, ἀλλὰ περὶ τῆς παραδόξου κατασκευῆς τοῦ οἴνου Βερμούθ, ἥτις ἐγένετο ἀντικείμενον εὐρείας καὶ ἐπικερδοῦς βιομηχανίας ἐν Εὐρώπῃ, ὡς ἐσχάτως ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῖν.

Τὰ δύο κυριώτερα μέρη, τὰ ὁποῖα προμηθεύουσι τὸ Βερμούθ εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν κόσμον, εἶναι ἡ Μασσαλία καὶ τὸ Τουρίνον. Εἰς τὴν νέτιον Γαλλίαν μεταχειρίζονται πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ τὸν κοινὸν λευκὸν οἶνον, ὅστις παράγεται εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Μασσαλίας. Τὸ γαλλικὸν Βερμούθ εἶναι ἐκχύλιμα διαφόρων φυτῶν καὶ πικρῶν ἀρωματικῶν βοτάνων καὶ ριζῶν ἐντὸς ὠρισαμένου ποσοῦ οἴνου, ἐνισχυομένου διὰ τῆς προσθήκης ποσοῦ τινοῦ οἰνοπνεύματος, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν οἶνον 10 ἕως 15 βαθμῶν, κατὰ τὸ οἰνοπνευματόμετρον.

Ἄπασαι αἱ οὐσίαι πρὸς κατασκευὴν τοῦ οἴνου Βερμούθ δεόν νὰ ᾖναι τελείως καθαραί. Τὰ συνήθη συστατικά εἶναι λευκὸς οἶνος, οἶνος μοσχάτος, χυμὸς ἀψίνθου, πικροὶ φλοιοὶ πορτοκαλλίων, χαμαίμηλα, λευκὸς Gamander, ρίζα ἱρίδος τῆς Φλωρεντίας, φλοιὸς τοῦ Περσῦ, ἀλὴν, κανέλλα, μοσχοκάρυον, οἰνοπνευμα 85 βαθμῶν καὶ χυμὸς φραγκοσταφύλων. Ἄπασαι δὲ αἱ οὐσίαι αὗται δεόν νὰ μένωσιν ἐν τῷ οἴνῳ ἐπὶ 2 μῆνας, καὶ ἀνὰ δεκαπενθήμερον ν' ἀναταράσσεται τὸ ὄλον. Κατόπιν μεταγγίζουσι τὸ ὕγρον ἐντὸς ἄλλου δοχείου, ὅπερ ἀφίνουσι ἐπὶ 2 ἐτι ἑβδομάδας, ὅποτε τὸ μεταγγίζουσι καὶ ἐκ δευτέρου. Ἐὰν τὸ Βερμούθ ἐξακολουθῇ νὰ ᾖναι θολόν, προσθέτουσι μικρὰν ποσότητα βρασιμένου γάλακτος καὶ ἐν λευκίμα ὡσὺ ἢ ὀλίγην ἰχθυόκολλαν. Ἐὰν δὲ ὁ οἶνος δὲν εἶναι ἀρκούντως γλυκὺς, καθίσταται βαθμηδὸν εὐγεστερότερος, διότι ἐν προσφάτω καταστάσει κέκτηται ὑπὲρ τὸ δέον τραχεῖαν γεῦσιν χόρτων, ἥτις μετριάζεται σὺν τῷ χρόνῳ.

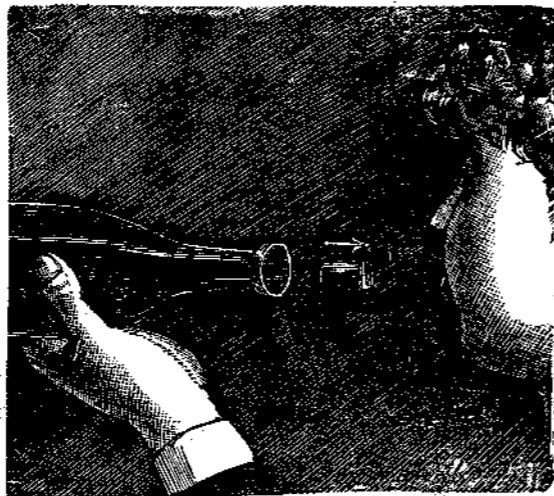
Κατασκευασταὶ τινες δὲν θέτουσι τὰ φυτὰ καὶ τὰς λοιπὰς οὐσίας ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν οἶνον, ἀλλ' ἐντὸς λινοῦ σάκκου, ἀναρτῶντες αὐτὸν ἐντὸς τοῦ δοχείου καὶ ἐκθλίβοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν χυμὸν τῶν χόρτων ἐντὸς οἰνοπνεύματος, ὅπερ κατόπιν χύνουσι ἐν τῷ οἴνῳ. Ἡ ποιότης τοῦ Βερμούθ ἐξαρτᾶται πολὺ ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ οἴνου. Μεταξὺ τοῦ γαλλικοῦ καὶ τοῦ ἰταλικοῦ Βερμούθ ὑφίσταται οὐσιώδης διαφορὰ. Καὶ ἐν μὲν τῇ Γαλλίᾳ κατασκευάζουσι ἐνίοτε τὸ Βερμούθ κατὰ ἰταλικὴν συνταγὴν, οὐχὶ χάριν νοθείας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχωσι προμήθειαν ἰδιαιτέρου εἶδους. Τὸ δὲ ἰταλικὸν Βερμούθ συνίσταται ἐκ γλυκέος λευκοῦ οἴνου, ἐκχυλίματος ἀψίνθου, ρίζης Alant, Kalms, κανέλλας, μοσχοκάρυου, χλωρῶν τεμαχίων πορτοκαλλίου καὶ οἰνοπνεύματος 35 βαθμῶν.

Ἄφου περατωθῇ ἡ παρασκευὴ τοῦ οἴνου, ὑποβάλλουσιν αὐτὸν εἰς ἐπισταμένην ἐξέτασιν γεύσεως, ὅπως ρυθμισθῇ ὁ βαθμὸς τῆς πικρότητος.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΤΟ ΑΝΤΙΒΑΤΙΚΟΝ ΕΠΙΠΩΜΑ

Λάβετε ἐπίπωμα φιάλης μικρότερον τοῦ λαμποῦ ἐκείνης, εἰς ἣν θὰ κάμετε τὸ πείραμά σας καὶ προτείνετε τοῖς φίλοις σας νὰ εἰσαγάωσιν αὐτὸ ἐν τῇ φιάλῃ, διὰ τοῦ φυσήματος, ἀφού ἀπλῶς τὸ θέσητε, ἐντὸς τοῦ λαμποῦ τῆς φιάλης, κρατοῦντες αὐτὴν ὀριζόντιως, ὡς φαίνεται ἐν τῇ κάτωθι εἰκόνι.

Μάτην θὰ προσπαθήσωσιν οἱ φίλοι σας, διότι καὶ με δὴν τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων τῶν ἀνφυσήσωσι, τὸ ἐπίπωμα θὰ στραφῇ τούναντιον πρὸς τὰ ἔξω, ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς καὶ τούτο, φυσικῶς, διότι φυσῶντες ἐπὶ τοῦ ἐπιπώματος, ποσότης τις ἀέρος εἰσέρχεται ἐν τῇ φιάλῃ καὶ πιέζεται ἰσχυρῶς ἐν αὐτῇ, οὕτως ὥστε ὡθεὶ μετὰ βίας τὸ ἐπίπωμα πρὸς τὰ ἔξω.

Τὸ πείραμα εἶναι ἀρκετὰ περιέργον καὶ διασκεδαστικόν καὶ θὰ γελᾶσωσι πάντες, στοιχηματίζοντες συνάμα εὐκόλως, ὅτι ἀδύνατον νὰ κατορθωθῇ ἢ εἰσοδος τοῦ ἐπιπώματος ἐν τῇ φιάλῃ.

Ἐν τούτοις ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος εἶναι ἢ ἀκόλουθος, γινομένη μάλιστα διὰ τριῶν τρόπων:

1ον. Ἄφου, φυσῶντες τὸ ἐπίπωμα, ἀποδιώκεται τούτο ὑπὸ τοῦ πιεζομένου ἐν τῇ φιάλῃ ἀέρος, δοκιμάσετε διὰ τοῦ ἐναντίου τρόπου, δηλαδὴ διὰ τῆς εἰσπνοῆς, ἀπορροφήσεως. Καὶ ἔντως θὰ ἴδητε, ὅτι σχηματίζοντες οὕτω κενὸν ἐν τῇ φιάλῃ, τὸ ἐπίπωμα φέρεται πρὸς τὰ ἐντὸς, ἕνεκα τοῦ σχηματιζομένου ἐν αὐτῇ κενοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως, ἥτις εἰσχωρεῖ φυσικῶς διὰ τοῦ φάρυγγος.

2ον Κενὸν ἐν μέρει δύναται νὰ σχηματισθῇ ἐν τῇ φιάλῃ, θερμαίνοντες αὐτὴν ἐπὶ τινοῦ λυχνίας ἢ πυρᾶς καὶ τότε ὁ ἐκ τοῦ στόματός σας ἀπορρέων ψυχρὸς ἀήρ δύναται νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ἐπίπωμα ἐν τῇ φιάλῃ.

3ον Ἐὰν λάβητε οἰονδήποτε σωληνάριον, ἐξ ἀχύρου, πίπας, μακαρονίου κτλ. δὲν ἔχετε ἄλλο νὰ πράξητε, διὰ νὰ ἐπιτύχητε, εἰμὶ νὰ φυσήσητε διὰ μέσου αὐτοῦ, διευθυνομένου ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τοῦ φελλοῦ. Τὸ μέσον τούτο εἶναι τὸ καλλίτερον.

Δι' οἰουδήποτε ὁμοῦ τρόπου καὶ ἂν ἐπιχειρήσητε τὸ πείραμα, ἐνεργήσατε πάντοτε διὰ φιάλης στεγνῆς ἐσωτερικῶς καὶ σπογγίσσατε αὐτὴν εἰς τὸν φάρυγγα μεθ' ἐκάστην ἐνέργειαν, ὁσάκις ἐπικάθηται ὕδατος.

Φ. Π.

Η ΗΧΩ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ

- Αἶ, ἡῦρες τίποτε, Ἐλένη;
- Καθμένη, ὄλο κυττάζω, τὰ μάτια μου 'πόμεσαν καὶ δὲν τὸν βλέπω πουθενά.
- Μὰ, ποῦν ζητεῖς;
- Νά, τὸν Ἡρακλῆ!...
- Οὐφ, καὶ ἐγὼ ἐνόμίζα πῶς ζητούσεσ τραπέζακι νὰ καθήσωμε.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

Δι' αὐτὸν, θαρρεῖς, τὸν τόπον δὲν ἐφρόντισε κανέναν οὔτε ἄνθρωπος γραμμάτων οὔτε ἄνθρωπος τῆς πέννας οὔτε κι' ὁ καθεὶς μας πάλι δὲν ἐφρόντισε νὰ βάλῃ ἄλγη γνῶσιν στὸ κεφάλι.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ὄλοι κάθε κύριος, κυρία ἔχουν ἐνστικτὰ κακοῦργα ὡσὰν ἀγρία θηρία.

Δι' αὐτὸ μὴ παραχθῆτε μὴ καὶ σὰς κοπῇ τὸ αἷμα... ὁ καθεὶς τὸν ἑαυτὸν του ἂς ῥωτᾷ ἂν εἶναι ψέμμα

Ἐκαστος στὸν ἑαυτὸν του ἂς προσέξῃ καὶ δὲν χάνει! — Εἶναι μοχθηρὸς καὶ ψεύστης; — Τὸν εἰλικρινῆ θὰ κάνη.

— Εἶναι ὑβριστής, κακοῦργος; Κάθε λέξις του εἶναι δόλος; — Τὰ λογάκια του εἶναι γλύκα ζαχαρένιος εἶναι ὄλος.

— Εἶναι ἀδικος, ζηλιάρης, φθονερός καὶ μασκαράς; — Θὰ τὸν συνοδεύῃ ἀφεύκτως κι' ὁ ἐρίτιμος παρᾶς.

— Εἶναι δίκαιος, ἐξ ἄλλου, εἶναι εὐγενής, χρηστός; — Θὰ τὸν δέρνῃ ἢ πενία, ἂν δὲν φαίνεται πλαστός.

Τέλος ὁ καθεὶς μας ἔχει καὶ παραφροσύνης δόσιν ἀπὸ δσην ὑποθέτει, ἴσως ἴσως ἄλλην τόσην.

Δι' αὐτὸ μὴν ἀναβάλλῃ πᾶς ἐγκαίρως νὰ φροντίσῃ τὰς κακάς του διαθέσεις βαθμηδὸν νὰ ἐξαλείψῃ.

Ν. Σ.

Η ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΑ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤ. ΙΩ. ΜΑΡΟΥΔΗ

Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Ταχ. καὶ Τηλεγράφων

Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον τεῦχος τοῦ χρησιμωτάτου τούτου ἔργου διὰ πάντα ἐπιστήμονα, φιλόμουσον καὶ φιλοπρόδοτον, ὅπερ ὄντως πληροὶ μέγα παρ' ἡμῖν κενόν. Ἰδίᾳ διὰ τοὺς τηλεγραφικοὺς παρ' ἡμῖν ὑπαλλήλους εἶναι μοναδικὸν ἐγκύλιον καὶ ἀπαραίτητος ὁδηγός, διότι οὐδὲν σχετικὸν ἑλληνικὸν σύγγραμμα ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι, ὅπερ νὰ πληροῖ τοὺς ἀπαραιτήτους βρους τῆς σπουδῆς καὶ μαθήσεως τῆς τηλεγραφικῆς τέχνης. Ἐν αὐτῷ δὲ ὑπάρχουσιν ὅλα τὰ ἐφόδια, ἅπερ πᾶς ὑπάλληλος δύναται νὰ χρειασθῇ, διότι καὶ τὸ θεωρητικὸν μέρος τῆς ἡλεκτρικῆς τηλεγραφίας καὶ τὸ πρακτικὸν ἐκτίθενται μετὰ περισσῆς ἀκριβείας καὶ εἰδικότητος. Τὸ δεύτερον τούτου τεῦχος περιέχει ἐν τῷ κειμένῳ καὶ 91 καλλιτεχνικὰς εἰκόνας, προσεχῶς δὲ, ὡς ἀγγέλλεται ἐν αὐτῷ, ἐκδοθήσεται τὸ τρίτον τεῦχος, ὅπερ θὰ περιέχῃ τὸ καθαρῶς τηλεγραφικὸν μέρος. κτλ.

ΕΝ ΤΩ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΙ ΤΗΣ

ΑΥΤΟΣ. Καλή 'μέρα, δεσποσύνη.
 ΑΥΤΗ. Δεν σου είπα να μὴν ἔρχεσαι ἐδῶ;
 ΑΥΤΟΣ. Διατί; δὲν εἶμαι ἴδικός σου;
 ΑΥΤΗ. Ἐδῶ ἔχι. Ἀνήκω εἰς ἄλλον.
 ΑΥΤΟΣ. Τί; πῶς εἶπες; εἰς ποῖον ἀνήκεις;
 ΑΥΤΗ. Εἰς τὴν Ἑργασίαν!
 ΑΥΤΟΣ. Τότε δόσε μου τὸν κόπο μου.

ΤΕΡΙΝΑ

ΑΛΗΘΗΣ ΠΕΝΙΑ

— Διατί κλαίεις παιδί μου; τί ἔχεις; — Τίποτε!
 — Καὶ διατί κλαίεις λοιπόν; — Διότι δὲν ἔχω τίποτε.

ΑΛΛ' ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΗ ΧΙΟΝΙ;

Εἰς συναναστροφήν τινα ὠμίλει τις περὶ τοῦ φοβεροῦ ψύχους τῶν βορείων κλιμάτων καὶ ἔλεγεν, ὅτι πολλάκις οἱ ἄνθρωποι παγώνουσι διὰ τὴν πρόλαβον δὲ, τὸν θάνατον συνεπιβίβουσι τὸς τρίβουσι ἰσχυρῶς μὲ χιόνι, μέχρις ὅτου ἀναλάβωσι ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς ἀπωλεσθείσας δυνάμεις των. Τοῦτο ἀκούσασα μία λίαν εὐαίσθητος κυρία ἀνέκραξε: — ὦ Θεέ μου οἱ δυστυχεῖς! ... Ἀλλὰ πῶς κάμνουν τὸ καλοκαίρι, ὅταν δὲν εὐρίσκειται χιόνι;

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΓΛΩΣΣΩΝ

Ἠρώτησαν ἡμέραν τινὰ τὸν Μίλτωνα, εἴαν θὰ ἐμάνθανεν εἰς τὰς θυγατέρας του πολλὰς γλώσσας. «Εἰς τὰς γυναῖκας ἢ μία γλῶσσα εἶνε ἀρκετὴ» ἀπήντησεν οὗτος.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΥΠΗΡΕΤΟΥ

Εἰς ἓν γεῦμα ἀδέξιός τις ὑπηρετῆς ἔχουσε τὴν σοῦπαν ἐπὶ τοῦ μεταξωτοῦ λευκοῦ φορέματος κυρίας τινός. Τεταραγμένος διὰ τὴν συμφορὰν ταύτην λέγει εἰς τὴν κυρίαν. «Μὴ σὰς μέλλει, κυρία, εἰς τὴν κουζίαν ἔχει ἀκόμη ἀρκετὴν σοῦπαν.»

ΔΕΝ ΚΟΙΜΟΥΜΑΙ ΔΙ' ΟΔΟΥΣ

Πρίγκιψ τις εἶχε γευματίσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνὸς αὐλικοῦ του, καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, χαριεντιζέτο εἰς τινα γωνίαν τῆς αἴθουσας μετὰ τῆς ὡραίας συζύγου του αὐλικοῦ, ἐνῶ οὗτος ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς ὕπνον. Ὁ ὑπηρετῆς βλέπων τὸν κύριόν του κοιμώμενον, ὠφελήθη τῆς περιστάσεως, διὰ τὴν ἀρκάστην τεμάχιον γλυκίσματος, ὅπερ ἦτο εἰς τὸ πινάκιον τοῦ κυρίου του' ἀλλ' οὗτος λαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, τῷ λέγει: «Κλέπτα! δὲν κοιμῶμαι δι' ὁδούς!»

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΝ

Ἐλεγε ζωγράφος τις εἰς φίλον του, ὅτι ἤθελε ν' ἀσπρίσῃ τὸ δωμάτιόν του, διὰ τὴν ζωγραφίσῃ κατόπιν ὡραίας εἰκόνας. «Πίστευσέ με, τῷ λέγει ὁ φίλος του, πολὺ καλλίτερα θὰ ἔκαμνες νὰ τὸ ζωγράφιζες πρῶτα καὶ κατόπιν νὰ τὸ ἀσπρίζες».

Ἡ ΠΕΜΠΤΗ ΟΚΑ

Ἐργάτης τις, ἀφ' οὗ ἔπτε ἀρκετὸν οἶνον, ἀποκοιμήθη ἐπὶ τοῦ τραπέζιου τοῦ οἰνοπωλείου. Ἀφ' οὗ δ' ἐξύπνησεν, ἠρώτησε τί ἔχρωσται. «Πέντε ὀκάδες» ἀπήντησεν ὁ οἰνοπώλης. — Εἶναι ἀδύνατον, θὰ ἔχῃς λάθος, ἐγὼ γνωρίζω τὴν χωρητικότητά τοῦ στομάχου μου καὶ εἰς ἑξῆρα, ὅτι δὲν χωρεῖ περισσότερο ἀπὸ τέσσαρας ὀκάδας. — Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶπα, ἐπανάλαβεν ὁ οἰνοπώλης, ἢ πέμπτη ὀκά σὰς εἰς τὸ κεφάλι.»

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΟΥ 1901 ΕΤΟΥΣ

ὡς πρωτότυπον, καλλιτεχνικόν, ὡραιότατον καὶ χρησιμώτατον «Ἡμερολόγιον» διὰ τοὺς ἐμπόρους ἐν γένει, βιομηχάνους, ἐργοστασιάρχας, τραπεζίτας κτλ. ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» προετοιμάζει νὰ ἐκδώσῃ διὰ τὸ ἔτος 1901.

Τὸ νέον τοῦτο «**ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ**» θὰ περιέχῃ:

- 1^{ον} Τὴν περιγραφὴν ἐν περιλήψει ἐκάστης πόλεως τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ ἔποψιν κοινωνικὴν, γεωγραφικὴν, πολιτικὴν καὶ ἐμπορικὴν καὶ μετὰ τῶν εἰκόνων αὐτῶν.
- 2^{ον} Ἀγγελίας τῶν κυριωτέρων βιομηχάνων, ἐργοστασιάρχων, ἐμπόρων, παραγγελιοδόχων, τραπεζιτῶν κτλ.
- 3^{ον} Ποικίλας ἄλλας σχετικὰς πληροφορίας μετὰ παντοίων ἀξιολόγων τερπνῶν καὶ διδακτικῶν ἀναγνωσμάτων.

Ἡ παρούσα ἀγγελία θὰ παρουσιασθῇ εἰς πάντας τοὺς ἐμπορευομένους καὶ ἐργοστασιάρχας νὰ δηλώσωσιν, ἂν ἐπιθυμῶσι νὰ δημοσιεύσωσιν ἀγγελίας τῶν καταστημάτων αὐτῶν.

Τὸ **ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ** θὰ ἐκδοθῇ πρὸ τοῦ νέου ἔτους εἰς ὡραῖον σχῆμα καὶ θὰ τιμᾶται μόνον **δραχ. 2**. Εἰς δὲ τοὺς συνδρομητὰς τῆς **Φύσεως** δοθήσεται δωρεάν.

Διὰ τὰς ἀγγελίας αἱ τιμαὶ ὠρίσθησαν ὡς ἐξῆς:

Ἀγγελία ὀλοσέλιδος	δραχ.	20
» Ἡμισέλιδος	»	10
» εἰς τὸ τρίτον τῆς σελίδος	»	7
» " " τέταρτον "	»	5

Γίνονται δεκταὶ καὶ εἰκόνας τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἀθῆναι τῇ 1 Μαΐου 1900.

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Διευθυντῆς τῆς «Φύσεως».

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΑΡΙΕΤΕ

Ἐντός τῆς ἑβδομάδος ταύτης μέλλει ν' ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις τοῦ λαμπροῦ θιάσου ἐξ 25 ἐκ τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν ἠθοποιῶν ἀποτελούμενος, οὗ τὸ πλουσιώτατον repertoire περιλαμβάνει ἄνω τῶν ἐκτὸν ἔργων, ἐξ ὧν ὑπὲρ τὰ εἴκοσι νέα ἔργα διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς διδαχθῆσάντων.

Περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς mise en scene ἐγγυᾶται τὸ ὄνομα τοῦ διευθυντοῦ τῆς σκηνῆς, ὅστις εἶναι ὁ κράτιστος ἠθοποιὸς κ. Γ. Πετρίδης, ὁ γνωστότατος εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, περὶ δὲ τῆς τελειότητος καὶ ἀκριβείας τῆς ἐκτελέσεως, τὰ ὄνόματα τῶν ἀποτελούντων τὸν θίασον καὶ οἵτινες εἶναι οἱ ἑξῆς:

Κυρίαί μὲν ἡ κ. Ὀλυμπία Δαλακούνη, ἥτις καίτοι πρὸ ὀλίγου ἀνήλθεν εἰς τὴν σκηνήν, κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν χάρις εἰς τὴν φυσικωτάτην ὑπόκρισιν, τὴν μεγάλῃν τῆς τέχνην καὶ τὴν ἐπιμεγαλειτέραν ἀφέλειαν, προσέτι δὲ αἱ κ. Ἄννα Ἀλεξίου, Εὐφροσύνη Πανταζῆ, Δόξα Δράκου, — ἡ ἀριστοκρατικώτερα τῶν Ἑλληνίδων ἠθοποιῶν, — Δέσποινα Μαυρομιχάλη, Σοφία Γιολιάνου, Δέσποινα Κλημανιώτου, Ἀσπασία Ξανθοπούλου καὶ Ἑλένη Γεωργίου.

Κύριοι δὲ ὁ κ. Γ. Πετρίδης, Ι. Παπαϊωάννου, Ε. Δαμάσκος, Ἐ. Καντιώτης, Ἀλ. Γεωργόπουλος, Π. Ακλαρώνης, Δ. Ἀλεξίου, Π. Πανταζῆς, Ε. Ακλαούνης, Π. Κλημανιώτης, Ν. Βίτσος, Β. Ἀγγελίδης, Β. Μαρῆς καὶ Ν. Παραπαντόπουλος.

Αἱ παραστάσεις θ' ἀρχίσουν, καιροῦ ἐπιτρέποντος, τὴν Πέμπτην 18 Μαΐου διὰ τοῦ «Διαζυγίου» τοῦ ἐξοχου ἔργου τοῦ Σαρδοῦ, εἰς ὃ τόσον ὠραία ὑποκρίνεται τὸν χαρακτήρα τῆς Κυπριανῆς ἡ κ. Δαλακούνη, τὸν τοῦ Ἀδεμάρου ὁ κ. Παπαϊωάννου καὶ τὸν τοῦ κ. Δὲ Πρινέλ ὁ κ. Εὐάγγελος Δαμάσκος,

Θ. Κ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰνεύματα, 1ον

Γιὰ σκάνδαλα στὸν κόσμον ἦλθα,
καὶ καὶ τῷ ὄντι σκανδαλίζω
στὰν θυμῶσιν ὅλο κλαίγω
τὰ ρουχαλάκια μου ξεσχίζω.

Ὅπου κατεργαφῆκα καὶ δόλος
μὲ διακρίνεις καὶ ἐμένα
καὶ ξετρελλαίνω παιδαρέλια
ἀνύπαντρα καὶ παντρεμένα.

Καὶ ξετρελλαινῶ χηρεμένους,
γέρους, καλόγερους, παπάδες

καὶ ἀνακατεῖται ὁ κόσμος
καὶ γίνονται πολλοὶ καυγάδες.

Καὶ μὲ μὲ πιάνουνε τὰ νεῦρα
καὶ κίτρινίζω σὰν λειμόνι.....
Ἄλλὰ καὶ μ' ὄλα μου τὰ νάζα
διὰ ζω στὸν κόσμο τοῦτο μόνη.

★

Αἰνεύματα, 2ον

Σκέπτομαι, ἀποφασίζω,
μ' ἄλλην κεφαλὴν βραδίζω.
Κι' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
στὸ κεφάλι μένω πάλι.

★

Τρελλοὶ Ἐρωτήσεις, 3ον—3ον.

★

Ὁ Ἀρχιστράτηγος Βασιτράν.
Ἀναγραμματιζόμενος.
Τί φαίνεται γινόμενος;

★

Ποῦ ζω μὲ τὸν πῖλόν τοῦ
ἐκείνου ποῦ φοράει
μὰς φανερώνει ἀσφαλῶς
κι' ἐκεῖνο ποῦ τραβάει;

★

Ποῦ ζω εἶναι μοθηρὸ
ὡσὸς τοῦ ν' ἀποθάνῃ;
ἔρχεται καὶ παρέρχεται
καὶ τίποτα δὲν κάνει;

Ν. Σαχίνης

Σημ. Εἰς τὸν πρῶτον λύτην τριῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀσκήσεων δοθήσεται ἓν βιβλίον. Τῶν δὲ λοιπῶν δημοσιευθήσονται τὰ ὄνόματα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

M. F. New-York. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Σὰς ἐνεγράψαμεν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. Φύλλα σὰς ἀπεστείλαμεν. Ἀπέδειξες ταχυδρομικῶς.—S K.Gaga—M e z d r a. Δελτάριον ἐλήφθη. Φύλλα σὰς ἀπεστάλησαν. Ἀναμένομεν καὶ συνδρομὴν.—N. Θ. Ν. Γκιμουλτζίνα. Ἐπιστολὴ σὰς ἐλήφθη. Ἀπηντήσαμεν καὶ ἀναμένομεν συνδρομὴν σὰς καὶ σημείωσιν τῶν καθυστερουμένων φύλλων.—M. I. Z. Ἰσμαίλια ν. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ.—K. Ν. Πλοῦῆστιον. Δελτάριον ἐλήφθη. Βιβλία ἄς μὲνωσι παρ' ἡμῖν, ἕως ὅτου σὰς γράψωμεν;—M. Π. Ναύπλιον. Πονημάτιον ἐλήφθη, ἀλλὰ συνδρομὴ ὡς μὰς ὑποσχέθητε μηκέτι καὶ ἀναμένομεν συντόμως.—T. Δ. A. New-York. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν.—Δ. Σ. Ζάκωνθον. Συνστημένη μὲ ἄπαντα περιεχόμενα ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν.—M. K. Πάτρας. Σὰς ἐνεγράψαμεν. Ἐχει καλῶς. Θὰ φροντίσωμεν καὶ περὶ παρακλήσεώς σας.—N. M. Θ. Κωνσταντινουπόλιν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.